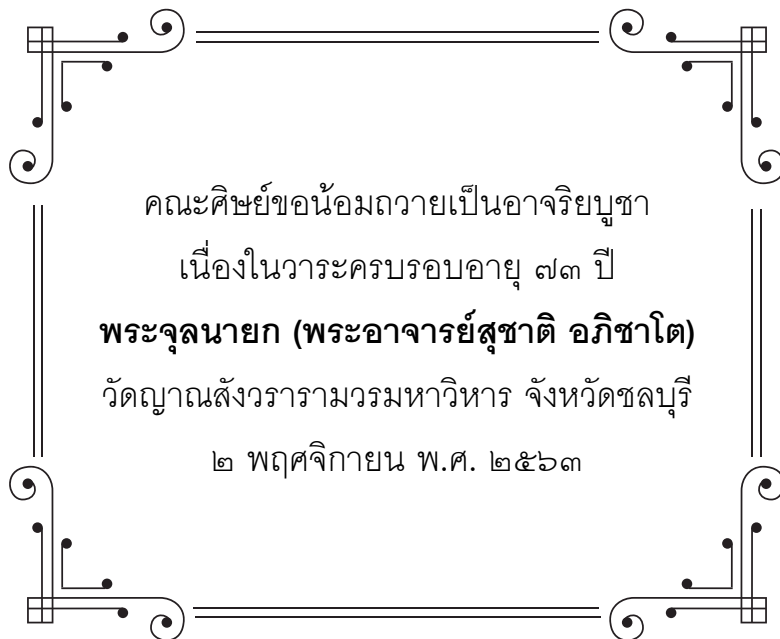

ธรรมะสำคัญ

พระอาจารย์สุชาติ อภิชาโต

คณะศิษย์ขอน้อมถวายเป็นอาจริยบูชา

เนื่องในวาระครบรอบอายุ ๗๓ ปี

พระจุนายก (พระอาจารย์สุชาติ อภิชาโต)

วัดญาณสังวรารามวรมหาวิหาร จังหวัดชลบุรี

๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๓

ธรรมะสาส์น

พระธรรมเทศนาโดย พระอาจารย์สุชาติ อภิชาโต

วัดญาณสังวรารามวรมหาวิหาร จังหวัดชลบุรี

พิมพ์แจกเป็นธรรมทาน

ห้ามจำหน่าย

ISBN : 978-616-572-799-0

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : พฤศจิกายน ๒๕๖๓

จำนวน : ๑,๐๐๐ เล่ม

จัดพิมพ์โดย : คณะศิษยานุศิษย์

พิมพ์ที่ : บริษัท ศิลป์สยามบรรจุภัณฑ์และการพิมพ์ จำกัด

Tel. ๐-๒๔๔๔-๓๓๕๑-๒ Fax. ๐-๒๔๔๔-๐๐๗๘

E-mail: silpasiamprinting@hotmail.com

คำนำผู้จัดพิมพ์

หนังสือเล่มนี้จัดพิมพ์ขึ้นเพื่อถวายเป็นอากรียบูชา ในวาระครบรอบ ๗๓ ปี ของท่านพระอาจารย์สุชาติ อภิชาโต เพื่อเผยแพร่ธรรมะคำสอนที่ท่านได้แสดงไว้ในวาระต่าง ๆ

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบทแรกของ "ธรรมะสากัจฉา" ท่านพระอาจารย์ได้ให้โอกาสลูกศิษย์สอบถามปัญหาเพื่อไขข้อข้องใจในหลายเรื่องหลายราว และท่านได้เมตตาตอบคำถามทุกคำถามอย่างชัดเจน นับว่าเป็นพระคุณอันเปี่ยมล้นที่ลูกศิษย์ได้รับความเมตตาจากองค์ท่านในครั้งนี้

คณะผู้จัดทำหวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นกำลังใจและเกิดประโยชน์ให้แก่ผู้สนใจที่กำลังประพฤติปฏิบัติได้เห็นแนวทางของพระพุทธเจ้า ของพระอรหันตสาวกตลอดถึงครูบาอาจารย์ในปัจจุบัน

ในการจัดทำครั้งนี้ หากมีถ้อยความใดขาดตกบกพร่องไม่สมบูรณ์ในธรรม คณะศิษย์กราบขอขมาท่านพระอาจารย์สุชาติ อภิชาโต มา ณ ที่นี้ด้วยความเคารพอย่างสูง

คณะศิษยานุศิษย์

สารบัญ

ธรรมะสภาจณา

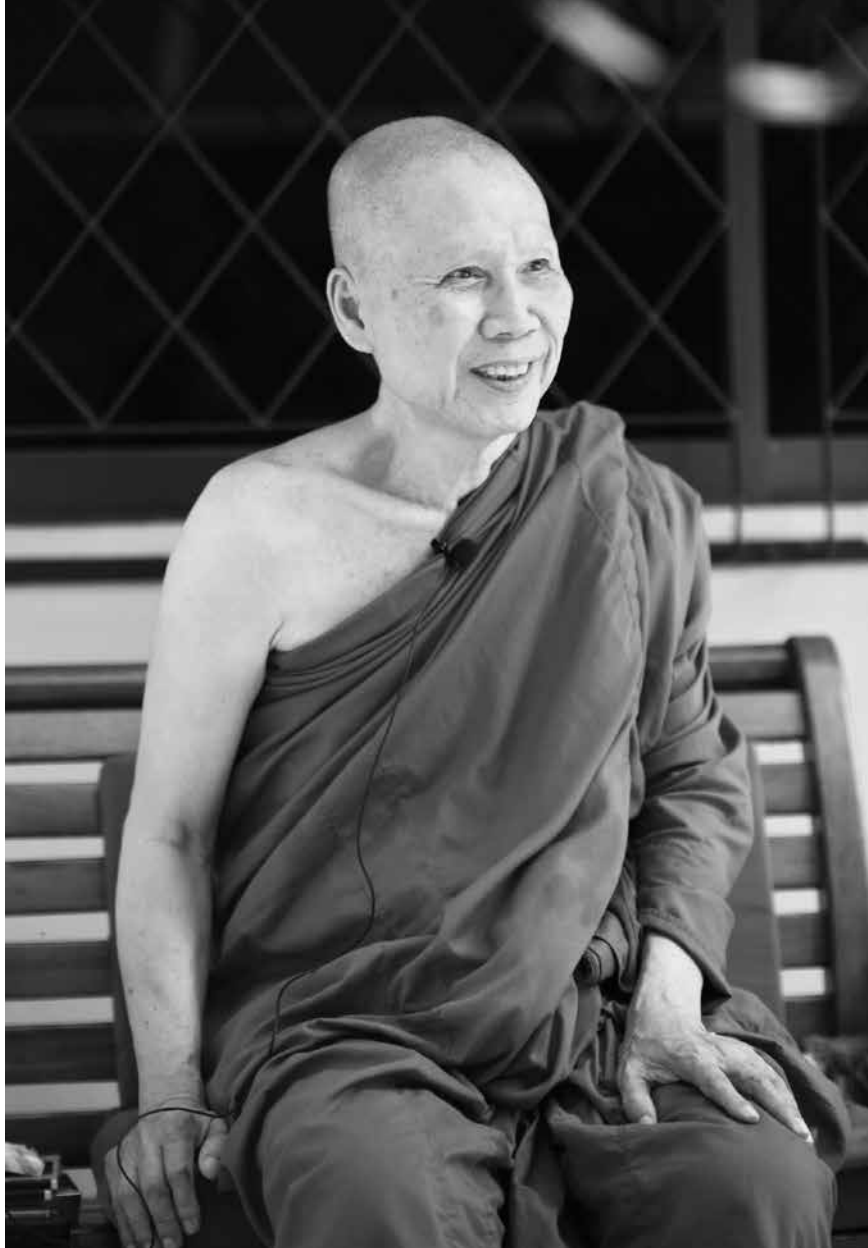
๗

พระธรรมเทศนา พระอาจารย์สุชาติ อภิชาโต

- การสร้างปัญญาบารมีให้กับพุทธศาสนิกชน ๓๙
- ร่างกายนี้ท่านใช้เพื่อประโยชน์แก่ชาวพุทธ ๔๗
- หัวใจของท่านเต็มไปด้วยปรมาตม สู่ขัง ๕๑
- เจียรระไนจิตให้เป็นพระอริยเจ้า ๕๗
- กิจสำคัญสำหรับผู้ปรารถนาการสิ้นสุดของความทุกข์ ๖๙

ปจฺจนา-วิสัยจนา สันทนาธรรมหน้ากุฏิ

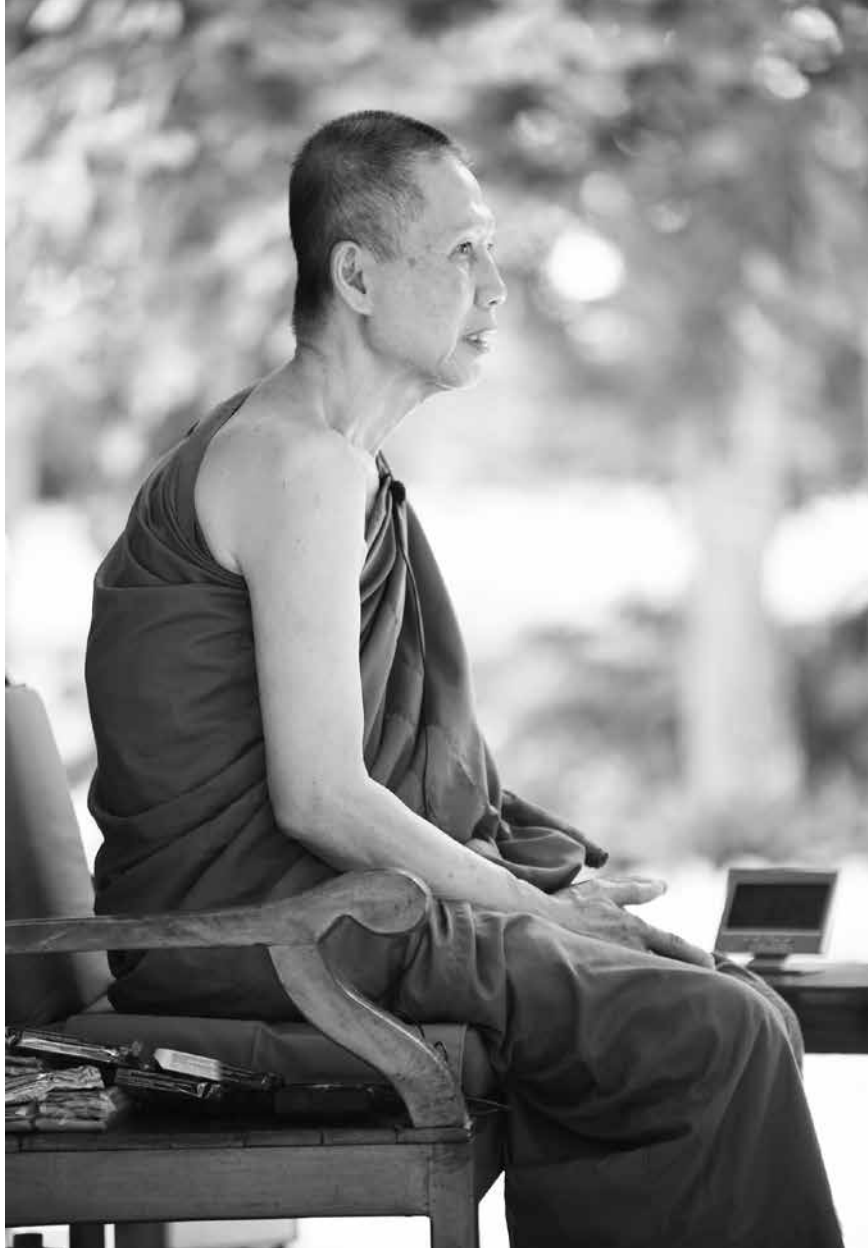
๘๓

ธรรมะสากัจฉา

สนทนาธรรมเพื่อไขข้อสงสัย
ระหว่างท่านพระอาจารย์สุชาติ อภิชาโต และลูกศิษย์
วันที่ ๒๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๓

จิตพระอรหันต์เป็นแบบไหนคะ

จิตพระอรหันต์ เป็นจิตที่ไม่มีกิเลสเท่านั้น ไม่มีโลภ โกรธ หลง ไม่มี ความอยาก กามตัณหา ภวตัณหา วิภวตัณหา ถ้าเป็นร่างกายก็ไม่มีเชื้อโรค คนที่ยังไม่ได้รับการรักษาก็ยังมีเชื้อโรค แต่คนที่รักษาแล้วเชื้อโรคก็ไม่มี อันนี้ก็เหมือนกัน **กิเลสเป็นเชื้อโรคของใจ** พอเราได้รับธรรมโอสธ คือ ศีล สมาธิ ปัญญา เข้าไป มันก็เข้าไปฆ่าเชื้อโรคที่มีอยู่ในใจ ก็คือฆ่ากิเลสให้หมดไป ใจก็สะอาดบริสุทธิ์ แต่ขั้นนี้ก็ยังมี ร่างกายก็ยังมี ความรู้สึกนึกคิดก็ยังมีอยู่ เพียงแต่ว่าท่านสามารถไม่ให้มันไปนึกคิดทางกิเลสเท่านั้นเอง แต่ว่ามันก็ยังคิดได้ คิดไปทางกิเลสก็ได้ หรือคิดไปทางไหนก็ได้ แต่ท่านคุมมันได้ ไม่ปล่อยยให้มันคิดไปทางกิเลส คือคิดไปตามความโลภ ความโกรธ ความหลง ตรงนี้ไม่มี จิตของท่านเห็นด้วยธรรมว่าทุกอย่างในโลกนี้มันเป็นทุกข์ มันเป็นของปลอม ถ้าไปอยากได้มันก็จะทุกข์ พอได้มาเดี๋ยวมันก็เปลี่ยนไป มันไม่เที่ยง มันต้องดับ พอดับแล้วมันก็จะทำให้เราทุกข์ จิตของท่านไม่

ต้องการอะไรทั้งหมดในสังสารวัฏนี้ ในไตรภพนี้ กามภพก็เป็นทุกข์ รูปภพก็เป็นทุกข์ อรูปภพก็เป็นทุกข์ เพราะมันไม่เที่ยง มันได้แล้วเดี๋ยวมันก็เสื่อมไป พอท่านตัดความอยากได้หมด จิตของท่านก็ไม่มีทุกข์เหลืออยู่ในใจ จิตก็มีความสงบสุขตลอดเวลาโดยที่ไม่ต้องไปหาความสุขจากอะไร

การดำรงชีวิตอยู่ในโลก ท่านก็ดูแลธาตุขันธ์ไป แล้วก็จะเกี่ยวข้องกับใครก็ได้แล้วแต่จิตของแต่ละคน อย่างหลวงตาท่านเกี่ยวข้องกับคนมาก เพราะว่าท่านพร้อมที่จะรับคนได้ ส่วนหลวงปู่ลีนี้น่าจะไม่เกี่ยวข้องกับใคร เพราะท่านไม่พร้อม ไม่มีเครื่องที่จะติดต่อกับคน ท่านพูดคุยอะไรไม่เป็น ท่านไม่มีความรู้ทางโลกที่จะเป็นเครื่องประกอบในการสอนธรรมะให้กับคน ช่วงที่หลวงตายังอยู่ ท่านก็เลยหลบนั่งด้านหลังหลวงตา คนก็เลยไม่ไปรบกวนท่านมาก แต่พอไม่มีหลวงตาแล้ว คนก็เลยมุ่งไปหาท่าน พอไปหาท่านบ่อยๆ ท่านก็ต้องพูด แต่ทีนี้จะพูดได้มากได้น้อยก็อยู่ที่ความสามารถของท่าน

ดังนั้นครูบาอาจารย์แต่ละองค์ท่านถึงมีการสั่งสอนมากน้อยต่างกัน
ในบรรดาลูกศิษย์หลวงปู่ท่านก็มีหลวงตามหาบัวท่านมีความสามารถมาก
ที่สุด เพราะท่านมีปฏิภาณ มีไหวพริบ การพูดการจา มีความรู้อะไรเยอะแยะ
ท่านจึงสามารถพูดให้คนเข้าใจธรรมะได้ เขาก็ตั้งใจ แล้วก็ไปหาท่าน แล้วท่าน
ก็มีทำหนังสืออะไรต่าง ๆ ออกมา

ก็เหมือนเราเนี่ย คนที่เขามาก็ว่าเราพูดฟังง่าย ฟังแล้วเขาก็เข้าใจ
ทำให้เขาเห็นธรรมะว่าไม่ใช่เป็นของลึกลับซับซ้อน ไม่ใช่เป็นของ
ยุ่งยากอะไร เป็นการปฏิบัติ แล้วคนก็บอกว่าได้รับผลดีจากการนำเอาไป
ปฏิบัติ เขาก็เลยเข้ามาหาเรา แถวนี่เขามาเอง เราไม่ได้ไปประกาศอะไร
ตอนแรกลงมาแสดงธรรมที่ข้างล่าง (หน้ากุฏิ) ก็คิดว่าไม่มีใครมา เขาก็
ตามมาฟังที่นี่อีก

ทุกอย่างมันก็มาของมันเอง ทั้งหนังสือ ซีดี หรืออะไร มันก็ตาม
มาเอง ก็มีคนมาช่วยให้โดยที่เราไม่ต้องไปทำเอง คือเราก็อาจจะ
ฟรีหน่อยคือเปิดกว้างหน่อย คือใครอยากจะเอาไปทำก็ทำ ทำให้มัน
ถูกก็แล้วกัน แต่เราไม่มีเวลาที่จะมาตรวจตรา แต่อาศัยมีลูกศิษย์สายหลวงตา
รู้เรื่องคำสอนนี้พอสมควร ก็เลยพอที่จะดักได้ว่าคำสอนอันไหนที่มัน
แปลกๆ เพี้ยนๆ ก็จะส่งมาถามเราได้ แต่ส่วนใหญ่หนังสือที่ออกมา คนอ่าน
ก็ไม่มีใครมาบ่นอะไร เพราะเราก็สอนแบบตรงไปตรงมา ไม่มีเกี่ยวกับ
อิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ ไม่มีเกี่ยวกับอะไรทั้งสิ้น มีแต่เรื่องการชำระกิเลส
อย่างเดียว

พระอรหันต์แต่ละรูปท่านจะสอนก็ได้หรือไม่สอนก็ได้ คือใจท่านมัน
เต็มเปี่ยมแล้ว ถ้าเป็นแก้วน้ำ น้ำมันก็เต็มแก้วแล้ว จะทำอะไรมันก็ได้
เพิ่มขึ้น ถ้าเพิ่มขึ้นมันก็ล้นออกไป หรือถ้าไม่ทำอะไรมันก็ได้ลดน้อยลง
แต่ถ้าได้ทำอะไรแล้วมันก็จะประโยชน์ต่อโลกต่อไป เช่นมีคน

มาบริจาคข้าวของเงินทอง ท่านก็จะเอาไปทำประโยชน์ให้แก่คนที่เขา
ขาดแคลนต่อไป

การสอนของท่านอาจารย์นี้ครอบคลุมหมดเลยคะ

เราก็สอนทั้งหมดตั้งแต่ท่าน ศีล ภาวนา สังเกตดูกัณฑ์เทศน์ทุกกัณฑ์
เราจะเริ่มจากทานบ้าง จากศีลบ้าง หรือภาพรวมบ้าง เพื่อให้คนรู้ว่าเรา
เป็นใคร เราจะไปไหนต่อ เราไม่ได้เป็นร่างกาย เราเป็นจิตวิญญาณที่มา
เกาะร่างกายชั่วคราว แล้วเดี๋ยวเราก็ไปแล้ว ถ้าเราทำบุญเราก็จะมีของดี
ติดตัวไป แต่ถ้าเราทำบาปเราก็จะมีของที่เป็นโทษติดตัวไป ถ้าเราหยุด
กิเลสได้ เราก็ไม่ต้องกลับมาเวียนว่ายตายเกิด อันนี้จะเป็นแนวคำสอนของ
เราตลอดแทบทุกวัน

**ธรรมะนี้เป็นเหมือนเนื้อมะ โดยที่เนื้อนี้สามารถไปทำกับข้าวได้
หลายชนิด เช่น เอาไปปิ้ง เอาไปย่าง เอาไปยำ เอาไปทำตุ๋น เอาไปทำ**

อะไร แต่ตัวหลักๆ ของธรรมะก็ตัวนี้ แต่จะมีเรื่องต่างๆ เข้ามาประกอบ
ผสมผสานให้มันไม่เบื่อ

*ความคิดของพระอรหันต์ บางครั้งญาติโยมก็คาดเดาไม่ถึง และไม่เข้าใจ
ด้วยคะ*

คนทั่วไปจะไม่เข้าใจพระอรหันต์ว่า concept ที่แท้จริงมันอยู่ที่ใจที่ไม่มี
ความโลภ ความโกรธ ความหลง ความอยากจะต้องการอะไร เวลาทำบางสิ่ง
บางอย่าง เวลาทำไปก็เพื่อให้คนเขา ไม่ได้ทำเพื่อตนเอง

ทำไมท่านพระอาจารย์ถึงอนุญาตให้ทำเหรียญรูปล็อกเก็ต

จริง ๆ แล้วเราไม่เคยคิดจะทำหรอก พอดีมันก็แปลก มีโยมที่เป็นฝรั่ง
เขาก็ศรัทธา เขาก็บอกว่าอยากจะทำล็อกเก็ตให้แจก เราก็บอกว่า ทำได้
แต่ไม่มีปลุกเสกนะ ไม่ให้ถือว่าเป็นเครื่องรางของขลังนะ เพราะเราก็คิดว่า

มันก็เป็นเหมือนกับภาพที่แจก หรือพวกสติ๊กเกอร์ที่ติดรถ ก็เป็นของที่ระลึก ไม่ได้ไปทำว่าเป็นเครื่องรางของขลังหรืออะไร

ของแบบนี้มันก็มีอยู่แล้ว เหมือนที่พ่อแม่ทำให้ลูกใส่กันติดกัน มันไม่ได้เป็นแบบของขลังนี้ ซึ่งมันก็แล้วแต่คนจะไปมอง แล้วเราก็ไม่ได้ทำเพื่อหาเงินด้วย ไม่มีการเก็บสตางค์แต่ให้ฟรี ส่วนใหญ่ที่เขาทำเครื่องรางของขลัง อันนี้เขาจะหาเงินเข้าวัด เพื่อไว้สำหรับสร้างโบสถ์ สร้างเจดีย์ หรือสร้างอะไร ที่นี้เขากลับไม่มีคนบริจาคก็เลยมีของล่อใจ เวลาทำก็มีอยู่ ๓ แบบ มีเนื้อทองแดง มีเนื้อเงิน มีเนื้อทอง ทำเท่านี้ๆ ก็เท่ากับเป็นการขายเลยแหละ ขายเพื่อหาเงินเข้าวัด แต่เรานี้ไม่มีโครงการคิดจะหาเงินเข้าวัด เวลามีญาติโยมมาฟังธรรม ถ้ามีอะไรแจกก็แจกไป ตอนต้นก็แจกหนังสือ แจกซีดี แจกแฟลชไดรฟ์ ที่นี้มีคนศรัทธาถ่ายรูปมาพิมพ์เป็นโปสเตอร์แจก และก็ มีพวกสติ๊กเกอร์ติดรถยนต์ เราก็คิดว่าเขามาขอทำพวกนี้ เอ้า ทำก็ทำซี แจกก็แจก ก็มีเท่านั้นแหละ

เรื่องการทำลોકเก็ต จริงแล้ว ๆ เราก็คิดว่าเป็นเหมือนสติ๊กเกอร์ ถ้ามีรถยนต์ก็ไปติดไว้ให้รู้ว่าเราเคารพนับถือครูบาอาจารย์สายนี้นะ ธรรมะบนเขาแบบนี้ ก็อาจจะช่วยเผยแพร่ พอมีคนอื่นเห็นแล้วก็อาจจะคิดว่า ธรรมะบนเขาเป็นไครวะ เขาก็อาจจะไป search ดู ก็อาจจะทำให้เขาได้มีโอกาสได้ศึกษาธรรมะเพิ่มขึ้น

เป้าหมายของเราก็อยู่ที่การให้ธรรมะเท่านั้นแหละ ซึ่งของพวกนี้ (พวกของแจกต่าง ๆ) ไม่รู้เหมือนกัน มันมาเอง เราก็เห็นว่าเป็นประโยชน์ ต่อโยม เขาก็อยากจะทำบุญ แล้วก็ประโยชน์กับคนที่ได้รับ ก็เป็นของที่ระลึก ก็เลยไม่เห็นว่ามันจะเสียหายตรงไหน แต่ถ้าไปมองว่าเป็นเครื่องรางของขลัง เวลาทำก็มีแต่พวกที่มีกิเลสทำ พอคนไม่มีกิเลสมาทำ ก็เลยสงสัย

ได้เห็นครูบาอาจารย์หลายท่าน เมื่อท่านมีอายุมากขึ้น รู้สึกว่าท่านจะดู
น้อยลงและอนุโลมในบางเรื่องมากขึ้น

เพราะการเข้าหามันไม่เหมือนกัน รุ่นแรกๆ นี่เป็นรุ่นเข้าหาธรรมะ
ซึ่งถ้ามาให้ของพวกนี้ (พวกเหรียญ พวกสถิติเกอร์ติดหน้ารถ หรือรูปภาพ)
เขาก็ไม่เอา วันก่อนพระที่มาช่วยทำความสะอาด เขาก็กลัวว่าถ้าไม่ให้เขา
แล้วเขาจะน้อยใจ ก็เลยถามพระดูว่า มีใครอยากจะได้ล็อกเก็ตไหม พระตอบ
ว่าไม่มีใครอยากได้ เพราะเขาเป็นอีกพวกหนึ่ง พวกนี้เขาเป็นพวกที่เห็น
เขารู้ธรรมไง เขารู้ว่าธรรมต้องเกิดจากการปฏิบัติ ไม่ได้เกิดจากการได้ของ
สิ่งเหล่านี้

การที่เราถามพระเพราะกลัวว่าพระจะหาว่าเราแจกแต่โยมไม่ให้พระเลย
เราก็เลยแกล้งถามดู พอได้คำตอบแล้ว เราก็ไม่ได้ดีใจหรือเสียใจ เขาไม่เอา
เราก็ไม่เสียใจ หรือถ้าเขาเอา เราก็ไม่ดีใจ เป็นแต่เราคิดว่ามันเป็นเรื่องความ

สัมพันธ์กัน บางทีก็ต้องมีแบ่งปันกัน เหมือนอย่างของพวกนี้ (ของสังฆทาน) พอเราได้มาเราก็ให้พระไปหมด อันไหนที่เราไม่ใช่เราก็ให้ท่านไป ที่นี้ท่านจะเอาไปใช้หรือไม่ใช้ก็เป็นเรื่องของท่าน เราไม่ได้ไปติดตามว่าใช้หรือไม่

ช่วงนี้พระอาจารย์เป็นที่รู้จักของพระและญาติโยมมากมายทั้งในประเทศและต่างประเทศ

ช่วงยุคแรก ๆ นี้ไม่มีใครรู้จักเรานะ ญาติโยมไม่หาเราหรอก เพราะเขาไม่มีศรัทธา เขาไม่รู้จักเรา และส่วนใหญ่พระก็อยู่แต่บนเขา อยู่แค่องค์สององค์ ถ้ามีเข้ามาก็อาจจะสะเปะสะปะหลงมา แล้วพอมาอยู่ด้วยกันไปนาน ๆ เริ่มรู้จักกัน ก็เริ่มจะเกิดศรัทธาเพิ่มมากขึ้นอะไรทำนองนี้ จริง ๆ เราก็ไม่มีลูกศิษย์ที่เป็นพระมากนักะ พอเรามาอยู่ที่นี่เราก็อยู่แต่ของเราคนเดียวเงียบ ๆ แล้วก็อาศัยญาติโยมที่เป็นลูกศิษย์ของหลวงตา เช่น คุณชายป้อม เพราะเขาเป็นคนที่ตามเราตั้งแต่เราออกมาจากบ้านตาดมา เขาจะคอยถามว่า

พระอาจารย์ตอนนี้ไปอยู่ที่ไหน แล้วเขาก็จะมาเยี่ยม ส่วนกลุ่มจุลธรรมนี้ เขารู้จักเราจากการที่หลวงตาบอกอีกทีว่าท่านมีลูกศิษย์ชื่อท่านสุชาติมาอยู่ที่ชลบุรีนี้ กลุ่มจุลธรรมเขาก็เลยมา พวกเขามาฟังธรรมที่นี้ก็สิบกว่าปีแล้ว ก็มีท่านนี้บรรดาญาติโยมที่มาเป็นประจำ

ต่อมามีหนังสืออะไรออกไป คนก็เริ่มมาเยอะขึ้น แล้วต่อมาก็มีพวก facebook พวก Youtube มันก็เลยระเบิดเลยที่นี่ เพราะมีคนมาอาสาทำให้เราไม่ได้ไปสั่งให้เขามาทำ พอดีมีคนหนึ่งอยู่พัทยา เขาเก่งเรื่องไอที ตอนแรกกะว่าจะทำแบบถ่ายทอดสด เพราะเขาทำสถานี FM. ที่พัทยา ที่นี้ทำไปทำมามันไม่เวิร์ค เขาก็เลยเปลี่ยนมาเป็น facebook Youtube ดีกว่า แล้วก็มาเริ่มถ่ายทอดสด แล้วมันก็กระจายของมันไป ที่นี้คนมันก็รู้จักนะซี

แล้วพอเราพรรษาเยอะ พวกญาติโยมก็มีศรัทธามากขึ้นด้วย ส่วนหนึ่งเขาดูที่ระยะเวลาบวช ถ้าบวชนานๆ และอยู่มาได้ถึงขนาดนี้ คงจะเป็น

ของแท้ของจริงมั้ง ไม่ใช่ของปลอม แต่ถ้าเป็นพระหนุ่ม ๆ หรือบวชได้ไม่กี่พรรษา พวกญาติโยมเขาก็ไม่ค่อยมั่นใจ เพราะมีข่าวเสียหายตามมาเยอะ

การที่ต้องเผยแพร่วรรณกรรมทุกวัน ทำให้พระอาจารย์เหนื่อยมากขึ้นไหมคะ

ตั้งแต่เราเทศน์ออกเผยแพร่ว่าทาง facebook ทาง Youtube ทาง Line ยอดคนติดตามก็ขึ้นมาเป็นแสนสองแสน แต่ช่วงนี้ก็ดีกว่าเมื่อก่อน เพราะเมื่อก่อนต้องเทศน์ทุกวัน แต่พอมีโควิดมาก็เลยสามารถจัดตารางได้ ต่อไปนี้เอาแค่วันเสาร์ วันอาทิตย์ วันพระ และวันหยุดราชการ เลยทำให้เราก็ได้พักผ่อนมากขึ้น

ส่วนเรื่องการ Zoom ก็ประมาณอาทิตย์ละ ๒ ครั้ง วันหนึ่งเป็นภาษาอังกฤษ อีกวันหนึ่งเป็นภาษาไทย แต่มันก็ไม่ลำบากอะไร เพราะเป็นเหมือนกับการนั่งคุยสนทนากัน โดยจะมีกล้องตั้งข้างหน้า แล้วก็จะมามีทีมงานคอย

ช่วยกันคนอื่น คือพวกคนประสาที่จะเข้ามาบกรวน พอเห็นปั๊บ เขาก็จะ
ตัดเลย แต่ถ้าเราทำเองจะไม่ทันเพราะเราจะต้องคุ้ยไปตอบคำถามไป
ซึ่งเรื่องการ Zoom นี่ก็มีทีมงานช่วยทำให้ เขาก็ happy เพราะเขาอยาก
จะให้เราทำ เราก็อำนาจ ซึ่งเราทำไปก็ไม่ได้เหนื่อยอะไร มันก็ดีตรงที่ว่าเรา
ไม่ต้องไปรับแขกทีละคนสองคน เราสามารถรับแขกได้ที่ละเยอะๆ เลย
อย่างเมื่อคืนนี้ดู Live สด ก็ ๖๐-๗๐ คน แล้วก็มาดูย้อนหลังอีกเป็นพันคน
มาจากทั่วโลกทุกประเทศเลย

**มันก็ตรงกับเป้าหมายของเราคืออยู่ที่การเผยแพร่ธรรม เพราะ
วันๆ หนึ่งเราไม่มีอะไรทำนอกจากคุ้ยธรรมะ พุทธธรรมะ นอกนั้นก็หา
เวลาพักผ่อนของเราไปเท่านั้นเอง เราไม่เคยไปยุ่งเกี่ยวอะไรกับใคร**

ตอนหลังที่คุ้ยธรรมะเยอะ เพราะส่วนหนึ่งคนเข้ามาถามคำถามเยอะ
อย่าง Zoom เนี่ย ส่วนใหญ่จะเน้นการตอบคำถาม ไม่ได้มีการแสดงธรรม

พอเข้ามาปั๊บ เอ้า มีใครอยากจะถามอะไรก็ให้ถามเลย เราก็พูดไปสอนไป เขาก็ดีใจเพราะได้ฟังธรรมจากพระปฏิบัติ เพราะมันไม่เหมือนกับธรรมที่เขาได้ยิน เรื่องจิตเรื่องอะไรเขาไม่เข้าใจ เขางง เรื่องขั้น ๕ หนึ่งกัน พอเราอธิบายให้เขาฟังว่าอะไรเป็นอะไร เดียวนี้เขาก็เริ่มเข้าใจดีขึ้น

การเผยแผ่ธรรมะทุกอย่าง มันเป็นธรรมะจัดสรร เพราะจริง ๆ แล้วเราเองก็อยู่ของเราเฉย ๆ แต่ทุกอย่างมันก็เข้ามาจับใช้เราเอง ถ้าตราบใดเราไม่ต้องไปรบกวนวาทกับใคร เราก็โอเค เราก็ทำหน้าที่สอนไป

ถ้าเป็นเวลาบ่ายสองโมงของวันเสาร์ วันอาทิตย์ หรือวันพระ เราก็ออกมานั่งเทศน์ โดยจะเทศน์ ๑ ชั่วโมง และตอบคำถามอีกครั้งชั่วโมง ก็จบ ส่วน Zoom มี ๒ คีน แต่ถ้าบางที่เราร่วง ๆ เราก็จะทำ Q&A ในส่วนภาษาอังกฤษเอง โดยจะให้เราส่งข้อความเข้ามา เราก็อ่านข้อความแล้วก็ตอบไป ๆ แล้วคำตอบของเรา พวกลูกศิษย์เขาก็จะคัดลอกออกมาเพื่อมา Post อีก

เดี๋ยวต่อไปก็มารวมทำเป็นหนังสืออีก เพราะถ้าตราใบใดเรายังพูดธรรมะ
อยู่เนี่ย มันก็จะมีเรื่องต่อไปอีกเรื่อย ๆ เพราะธรรมะมันเป็นของใหม่อยู่
เสมอ คำถามแต่ละคำถามมันจะพลิกไปพลิกมา คำตอบมันก็ต้องพลิก
ไปพลิกมาตามคำถามไป คนฟังมันก็เลยได้ความรู้แปลก ๆ ใหม่ ๆ ขึ้น
แต่อย่างทีบอกมันก็เป็นธรรมะอันเดียวกันนี่แหละ แต่ได้กินหนึ่งบ้าง
ได้กินปึงบ้าง ได้กินทอดบ้าง มันก็เลยทำให้มีรสมีชาติ กินแล้วไม่เบื่อ

*ท่านอาจารย์มีเมตตาสั่งสอนธรรมะให้แก่ลูกศิษย์ลูกหาเป็นอย่างมาก
เลยคะ*

เพราะชีวิตเราไม่เคยสนใจ ชีวิตของเราจบแล้ว ไม่มีอะไรที่ต้องแสวงหา
ของพวกนี้เป็นของสมมุติทั้งนั้น มันจะออกไปในรูปแบบไหนก็ปล่อยให้
เรื่องของบุญกรรมไปเท่านั้นเอง เราไม่ได้ไปคิดอะไร เพราะเดี๋ยววันหนึ่งมัน
ก็จบ เพราะเหมือนกับครูบาอาจารย์ทั้งหลายท่านก็มีบทบาทของท่าน

แล้วแต่บุญกรรม ธรรมะจัดสรรให้ท่านเป็น บางองค์ท่านก็มีคนรู้จักเยอะ บางองค์ก็ไม่มีคนรู้จัก แต่ก็ไม่หวังอะไร ไม่ได้คิดอะไร เพียงแต่ว่าขอให้เวลาพักผ่อนหลับนอนให้สบาย กินให้สบาย มีเวลาออกกำลังกาย ตอนเย็นเราก็ยังเดินจงกรมวันละชั่วโมง ตอนเช้าก็เดินบิณฑบาตวันละชั่วโมง

เรื่องธาตุขันธ์ร่างกายเราก็ปล่อยไปตามธรรมชาติ ถ้ามันไม่ไหวก็ไม่ไหว อย่างบางช่วงที่เราไม่สบายเราก็ไม่ไปบิณฑบาต เราก็หยุดบิณฑบาตเพื่อหยุดพัก เราก็ฉันที่กุฎิไป ไม่ได้ออกไปบิณฑบาต แต่พอหายแล้วก็กลับไปบิณฑบาตใหม่ อันไหนทำได้ก็ทำ แต่ต่อไปอาจจะบิณฑบาตแค่หัวแถวกับปลายแถวก็ได้ เพราะว่าคนส่วนใหญ่จะมาดักใส่ที่หัวแถวกับท้ายแถว ตรงกลางนี้อาจจะไม่ค่อยมีคนเท่าไร ซึ่งถ้าเดินไม่ไหวจริงๆ ก็อาจจะเอาแค่ช่วงแรกกับช่วงปลาย ช่วงกลางก็นั่งอยู่บนรถไป แต่อย่างที่บอกมันเป็นเรื่องของธรรมะจัดสรร

เรื่องการบิดเบือนบาปนี้ เราจะไม่เลิกถ้ามันไม่ยุติด้วยจริง ๆ เห็นมีลูกศิษย์ของหลวงปู่มั่นองค์หนึ่ง ตอนนี้อย่างมีชีวิตอยู่ ซึ่งท่านก็ยังบิดเบือนบาปอยู่ แต่ท่านนั่งรถกอล์ฟแล้วเขาก็ทำที่ตั้งบาตรให้ท่าน ก็เห็นท่านนั่งรับบิดเบือนบาปแต่ท่านนั่งในรถกอล์ฟ เปิดฝาบาตรแล้วญาติโยมก็มาใส่ ซึ่งต่อไปเราก็อาจจะต้องทำอย่างนั้นก็ได้ถ้าเราเดินไม่ไหว เพราะทำแล้วคนก็จะได้ใส่บาตร เขาก็จะได้ดีใจ

เนื่องจากอายุของพระอาจารย์ก็มากขึ้น ท่านอาจารย์ไม่เมตตาให้พระมาช่วยอุปัฏฐากหรือคะ

เราไม่เอาที่จะให้มีพระมาอุปัฏฐากตลอดเวลา เราจะทำของเราไปเอง เพราะเราไม่มีงานอะไรมาก วันหนึ่งเราก็ซักผ้าสองผืน ส่วนผ้าจีวรนี้อาทิตย์หนึ่งเราก็เอาไปซัก พอซักแล้วพอดีมีเครื่องปั่นแห้ง พอปั่นแห้งแล้วเราก็เอามาตากในกุฏิ งานส่วนตัวของเราก็มีแค่นี้ เราพยายามลดให้มันน้อยที่สุด

เพราะเราต้องทำเอง ตอนนี่ก็มีพระมาช่วยกวาดถูศาลา ช่วยล้างบาตร เราให้พระช่วยทำแค่นี้ เพราะเราไม่ค่อยอยากให้ใครมาใกล้ตัวเรา มาช่วย จับมาช่วยนวดให้เรา เพราะเราไม่ใช่เป็นคนแบบนั้น เราเป็นแบบที่อยากจะทำอะไรของเราเอง ไม่อยากไปยุ่งเกี่ยวกับใคร เพราะเราสามารถเลือกเวลาของเราทำได้สะดวก จะทำเมื่อไรก็ได้ แต่ถ้ามีคนอื่นก็ต้องนัดเวลากัน ยกเว้นแต่ที่ทำไม่ได้จริง ๆ เราก็ต้องขอให้เขาช่วย แต่ถ้าตราบไธที่เรายังทำเองได้อยู่ เราก็พยายามทำของเราไปเอง

ความที่เราไม่ได้อยู่กับพ่อแม่ตั้งแต่เด็ก เราก็ต้องหัดช่วยตัวเองทุกอย่าง ไม่มีใครมาทำให้เราทุกอย่าง แต่มันก็ดี มันเป็นความสุขด้วย มีความอิสระที่ไม่ต้องไปยุ่งเกี่ยวกับใคร เพราะการไปยุ่งเกี่ยวกับคนอื่น บางทีเขาไม่ว่างหรือเขาไม่มา เขาโกรธเราบ้าง น้อยใจบ้าง งอนบ้าง มันก็ต้องไปมีปฏิสัมพันธ์กันใหม่ นี่เราทำของเราคนเดียวไม่ต้องไปยุ่งอะไรกับใคร เพราะคนทุกคนก็มีอารมณ์ บางวันก็ดี บางวันก็ไม่ดี บางวันที่ไม่ดี พอถึงเวลาที่ไม่

มาช่วยแล้วเราจะทำยังไง เราก็ต้องทำของเราเอง ดังนั้นก็อย่าไปยุ่งกับใคร ไม่ดีกว่าเหรอ ทุกอย่างมันเป็นอนิจจังไง มันไม่เที่ยง มันเป็นอนัตตา เราไปบังคับเขาไม่ได้ ดังนั้นเราทำในสิ่งที่เราทำได้ และพยายามทำให้มันน้อยที่สุด เพื่อจะได้ไม่หนัก คือใช้ให้มันน้อย อย่างผ้าจีวรผืนเดียวก็พอแล้ว ไม่ต้องมีหลายผืน ให้มันขาดก่อนแล้วค่อยเปลี่ยนใหม่

ขอแ่งคิดในการวางใจในเหตุการณ์บ้านเมืองปัจจุบันด้วยคะ

เรื่องของโลกมันมีมาทุกยุคทุกสมัย มันยุ่งตลอดเวลา ถ้าไม่ทะเลาะกันเองก็ทะเลาะกับเพื่อนบ้าน คนเรามันอย่างนี้ เพราะมีกิเลสคือความโลภ มันไม่มีวันพอ มันก็เลยต้องไปรบกวนคนนั้นคนนี่ แก่งแย่งชิงดีกัน มันมีมาตั้งแต่ยุคสมัยพระพุทธเจ้าแล้ว แล้วมันก็จะไปไม่มีวันสิ้นสุด ถ้าตราบไต่ยังมีกิเลสอยู่ในหัวใจคน เพราะมันเป็นธรรมชาติ

ดังนั้นเราก็แยกตัวเราไป เราก็อย่าไปยุ่งกับเขาแล้วกัน เราก็มาดูแล
ตัวเราดีกว่า ดูแลคนที่เราดูแลได้ก็ดูแลกันไป ไม่ต้องไปบ้าตามเขาหรอก
ส่วนเรื่องเศรษฐกิจมันก็เป็นเหมือนดินฟ้าอากาศ เราก็ไปบังคับมันไม่ได้
เศรษฐกิจมันลดลง ความเป็นจริงความต้องการของคนเรามันก็ไม่มาก ก็แค่
ปัจจัย ๔ ก็อยู่กันได้แล้ว แล้วยังงี้ถ้าอยู่ไม่ได้ก็ตาย อยู่ที่ไหนก็ต้องตายอยู่ดี
สรุปคนที่มาบ๊อบบอ คนที่มาแก่งแย่งชิงดีกัน เดี่ยวมันก็ต้องตายอยู่ดี เดี่ยว
รุ่นใหม่มันก็ขึ้นมาแก่งแย่งชิงดีกันต่อ

เด็กสมัยนี้ไม่มีใครสั่งใครสอน เดี่ยวนี้ศาสนาก็ถูกตัดออก ไม่มีการ
นับถือ ไม่มีสัมมาคารวะ ไม่มีการกตัญญูทเวทิต่อผู้อื่น มันมาเอาแบบ
ฝรั่งแบบเมืองนอก คือมีสิทธิเสรีภาพในตนเอง นี่คือกิเลสตัวใหญ่ตัวนี้
สิทธิเสรีภาพ ทำอะไรก็ได้ จะทำอะไรก็ตามกิเลสทั้งนั้น

ดังนั้นทุกอย่างมันก็จะเสื่อมไปเลย ๆ ตามที่พระพุทธเจ้าทรงทำนายไว้ว่า ๕,๐๐๐ ปี คนจะไม่เข้าหาศาสนาเพราะไม่เห็นคุณประโยชน์ของศาสนาก็จะมีแต่คนส่วนน้อยที่เป็นวิญญูชนที่จะเห็นประโยชน์สุขที่ได้รับจากศาสนา ต่อไปโลกก็จะเป็นมิคคัสัญญี คนก็จะฆ่าฟันกัน ประเทศที่ไม่มีพระพุทธศาสนาก็ยังทำสงครามกันอยู่เลย สงครามกลางเมือง สงครามระหว่างประเทศ แย่งน้ำมันกัน แย่งไถ่หนี้ไถ่นี้กัน ต่อไปก็ไปแข่งกันไปฆ่ากันบนโลกพระจันทร์

ตอนนี้ครูบาอาจารย์ท่านละไปหลายองค์มาก เราจะรู้ได้ยังไงว่าองค์ที่เหลืออยู่เป็นพระอรหันต์หรือไม่คะ

เวลาดูพระอรหันต์ก็ให้เอาหลักธรรมของพระพุทธเจ้ามาเป็นเครื่องวัดมาตรฐาน ท่านสอนตามที่พระพุทธเจ้าสอนหรือเปล่า และปฏิบัติตามที่พระพุทธเจ้าปฏิบัติหรือเปล่า ดูหลวงปู่มัน ดูหลวงตามหาบัว เป็นตัวอย่าง

เนี่ยเรามีเครื่องวัดอยู่แล้ว เราจะไปกลัวอะไร ตอนนี้พวกเราโชคดีที่ยังมีเครื่องวัด ดูหลวงปู่ต่าง ๆ ท่านปฏิบัติยังไง ท่านยุ่งเกี่ยวกับอะไรบ้างหรือเปล่า ไม่มี

ได้ยืนยันว่าท่านอาจารย์อนุเคราะห์ในด้านสังคมสงเคราะห์หลายที่เหมือนกันใช่ไหมคะ

ถ้าเรากำลังเราก็ช่วยไป เพราะเราก็ไม่ได้ใช้จ่ายอะไร

ของต่าง ๆ ที่คนมาทำบุญ ถ้าอันไหนที่โรงเรียนใช้ได้ เราก็บอกพระให้แบ่งไป มีทั้งไปที่โรงเรียน และไปทำบุญที่อื่นด้วย เช่นวัดที่ต่างจังหวัด และให้เจ้าหน้าที่ป่าไม้ เราก็ให้แบ่งปันไปหมด เพราะเราไม่สร้างห้องเก็บของ

ทุกวันนี้เราไม่ได้ใช้เงินสักบาท เรามีบาตรหนึ่งใบเราก็พอแล้ว

ฟังเรื่องราววันนี้ ท่านอาจารย์เป็นพระที่สมณะมากคะ

ความที่ใจมันอึดแล้ว มันก็เลยสมณะโดยปริยาย ทำใจให้มันอึดมันก็จะสมณะ อย่างหลวงตาท่านก็อึด ท่านก็สมณะ

**ครูบาอาจารย์ทุกรูปที่จิตท่านอึดแล้ว ท่านไม่ต้องการอะไร ประมັง
สุขัง มันได้แล้วนิ แล้วจะไปเอาอะไร พวกโยมนี้นั้นจะเน้นประมັงที่ไหน
มันเน้นกะละมังมากกว่า กะละมัง สุขัง ความสุขขนาดกะละมัง**

พระอาจารย์จะอยู่ที่นี้ โดยไม่คิดย้ายไปไหนใช่ไหมคะ

ทุกวันนี้อยู่ที่นี้ก็ดีที่สุดแล้ว มันพร้อมที่สุดแล้ว หนีไม่ได้หรอก พอคนรู้จักตามไปอยู่ดี อยู่อย่างนี้ดีแล้ว ได้ทำประโยชน์ไป

ส่วนหนึ่งที่เราไม่ไปสร้างวัดเพราะเราไม่อยากเป็นภาระ ไม่อยากเป็น
สมภาร ไม่อยากคอยสร้างถาวรวัตถุ เพราะเวลาไปสร้างวัดใหม่ บางทีก็อาจ

จะต้องยอมญาติโยมเพราะเขามาช่วยเรา บางทีเขาอยากจะทำให้สร้างเมรุ แต่เราไม่อยากให้สร้าง เดี่ยวก็ทะเลาะกับเขาน้อ เดี่ยวก็อยู่กันไม่ได้อีก

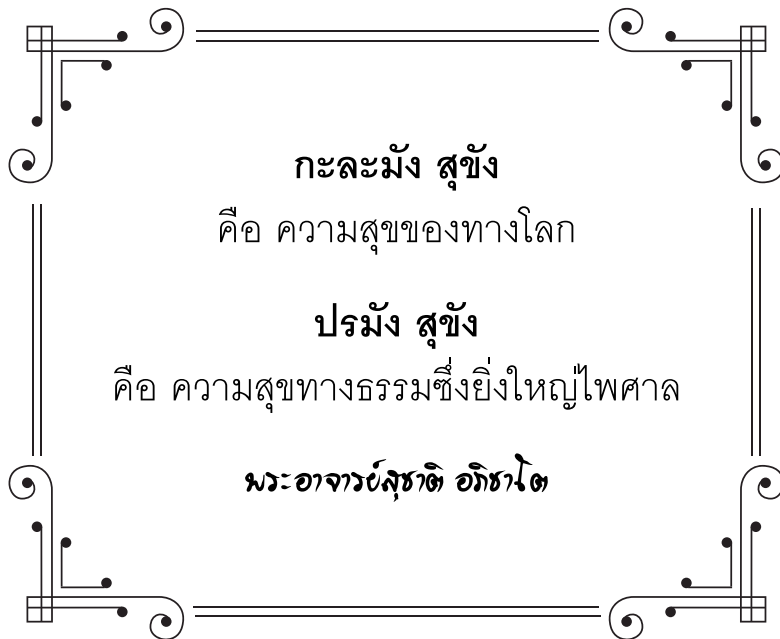
อยู่วัดนี้ดีแล้ว เหมาะกับจริตของเรา เหมาะกับสเปคของเราพูดง่าย ๆ

เราก็จะมีจุดยืนของเรา ถ้าเราอยู่ได้เราก็อยู่ ถ้าเราอยู่ไม่ได้เราก็ไป ตอนนี้นั้นยังอยู่ได้ก็อยู่ไป แต่ถ้ามันมาถึงจุดที่เราอยู่ไม่ได้เราก็ไป

บทสรุป

คนรู้จักเพราะธรรมะนะ ไม่ใช่เพราะอะไร คนไหนที่แสดงธรรมเยอะ ๆ คนก็จะรู้จักเยอะ ถ้าไม่มีธรรมะก็ไม่ค่อยมีใครรู้จัก แต่เราก็ไม่ใช่ว่าจะให้ คนมารู้จักเรา แต่มันเป็นไปตามที่บอก คือธรรมะจัดสรร ทุกอย่างมันเป็น ธรรมะจัดสรร

พระธรรมเทศนา

พระอาจารย์สุชาติ อภิชาโต

“การสร้างปัญญาบารมีให้กับพุทธศาสนิกชน”

พระอาจารย์สุชาติ อภิชาโต

ถ้าเราได้ศึกษาประวัติของพระพุทธเจ้า เราจะเห็นว่าพระพุทธเจ้านี้ไม่ได้ให้ความสำคัญต่อการสร้างวัดวาอารามต่างๆ ไม่ได้ให้ความสำคัญต่อการสร้างถาวรวัตถุต่างๆ เช่น เจดีย์ โบสถ์ วิหาร หรือกุฏิ ศาลาอะไรต่างๆ แต่ทรงให้ความสำคัญต่อการเผยแผ่ปัญญาบารมี ทรงปฏิบัติพุทธกิจในแต่ละวันนี้ มีการเผยแผ่ปัญญาบารมีถึง ๔ รอบด้วยกัน คือในรอบบ่ายก็ทรงแสดงธรรมให้แก่ศรัทธาญาติโยมที่มีศรัทธาความปรารถนาที่จะหลุดพ้นจากกองทุกข์แห่งการเวียนว่ายตายเกิด ในยามค่ำก็ทรงแสดงธรรมให้กับภิกษุภิกษุณีและสามเณรผู้ที่ปรารถนาในการหลุดพ้นจากการเวียน

ว่าตายเกิด ผู้เห็นภัยในวัฏสงสาร ในยามดึกก็ทรงแสดงธรรมให้กับเทวดา
กายทิพย์ทั้งหลาย และในยามรุ่งอรุณตอนก่อนที่จะเสด็จออกบิณฑบาต
ก็ทรงเล็งญาณดูว่าวันนี้จะไปแสดงธรรมให้กับผู้ใดเป็นกรณีพิเศษ ผู้ใดมี
ความพร้อมที่จะรับธรรมอันประเสริฐ พร้อมที่จะบรรลुธรรมได้ในวันนี้
หรือมีเหตุที่อาจจะต้องทำให้เสียชีวิตไปในวันนี้หรือในระยะอันใกล้
พระองค์ก็จะทรงเมตตาบุคคลนั้นเป็นกรณีพิเศษ

นี่คือสิ่งที่พระพุทธเจ้าทรงให้ความสำคัญ คือ การสร้างปัญญาบารมี
ให้กับพุทธศาสนิกชน ไม่ได้สนใจกับการสร้างวัดวาอาราม สร้างโบสถ์
สร้างเจดีย์กัน สิ่งเหล่านี้พระองค์ทรงปล่อยให้ไปไปตามศรัทธาของ
ญาติโยม ผู้ใดมีศรัทธามีกำลังที่จะสร้างวัดถวาย พระองค์ก็ไม่ทรงห้าม
มีพระราชามหากษัตริย์มีเศรษฐีที่มีกำลังทรัพย์ก็ได้สร้างวัดวาอารามต่าง ๆ
ถวายให้กับพระพุทธเจ้า แต่พระพุทธเจ้านี้พระองค์เองนี้จะไม่ให้เวลา
กับการก่อสร้างต่าง ๆ คือทรงใช้เวลาให้กับการสั่งสอนอบรมธรรมะความรู้อัน

ประเสริฐ ที่จะทำให้ผู้ที่ได้เรียนรู้ได้หลุดพ้นจากกองทุกข์นั่นเอง และความรู้
คือปัญญาที่พระพุทธเจ้าได้ทรงตรัสรู้นี้ ก็เป็นความรู้ที่เกิดขึ้นได้ยากมาก
นานๆ จะมีคนฉลาดอย่างพระพุทธเจ้านี้มาตรัสรู้ปัญญาที่จะถ่ายทอดจิตใจ
ของสัตว์โลกให้หลุดออกจากกองทุกข์แห่งการเวียนว่ายตายเกิดได้ และ
ปัญญานี้ก็จะไม่ได้อยู่กับโลกไปตลอด เพราะการที่จะมีปัญญาอยู่ไปได้
เรื่อย ๆ นั้น จำเป็นจะต้องมีการสืบทอดมีการถ่ายทอด ต้องมีการสั่งสอน
ต้องมีการศึกษาและต้องมีการปฏิบัติให้บรรลุธรรมขั้นต่าง ๆ ถึงจะสามารถ
อนุรักษ์ปัญญาอันนี้ให้อยู่กับโลกไปได้ต่อไป ฉะนั้นจึงมีความจำเป็น
อย่างยิ่งสำหรับชาวพุทธเราที่จำเป็นจะต้องหมั่นศึกษากันอยู่เรื่อย ๆ
เพราะครูปาจารย์ผู้ที่จะให้ปัญญากับเรา อายุของท่านก็จะมากกว่าเรา
และสังขารร่างกายของท่านก็ต้องเสื่อมโทรมจากโลกนี้ไปก่อน
พวกเรา ถ้าพวกเราไม่มาศึกษาไม่มาปฏิบัติเพื่อบรรลุธรรม เราก็จะไม่
สามารถที่จะถ่ายทอดธรรมหรือปัญญานี้ให้กับอนุชนรุ่นหลังต่อไปได้

เมื่อไม่มีการถ่ายทอดปัญญาอันประเสริฐที่พระพุทธเจ้าได้ทรงตรัสรู้ ก็จะทำให้หายไปจากโลกต่อไป ดังที่พระองค์ได้ทรงทำนายไว้ว่า ปัญญาของพระองค์นี้จะอยู่ภายในโลกนี้ได้ไม่เกิน ๕,๐๐๐ ปี หลังจาก ๕,๐๐๐ ปีไปแล้ว ก็จะไม่มีการรู้เรื่องปัญญาที่พระพุทธเจ้าได้ทรงตรัสรู้ แล้วก็จะไม่มีใครจะสามารถหลุดพ้นจากกองทุกข์แห่งการเวียนว่ายตายเกิดได้อีกต่อไป จะต้องรอให้มีพระพุทธเจ้าองค์ใหม่มาตรัสรู้ปัญญาอีกครั้งหนึ่ง แล้วนำปัญญานี้มาเผยแผ่สั่งสอนให้แก่สัตว์โลกอีกครั้งหนึ่ง แต่ตอนนี้เรายังมีปัญญาของพระพุทธเจ้าอยู่ในโลกนี้อยู่ ยังมีครูบาอาจารย์ มีพระสุปฏิปันโนทั้งหลาย ยังมีพระไตรปิฎกที่เรายังสามารถที่จะศึกษาพระธรรมอันประเสริฐของพระพุทธเจ้าได้ และสามารถน้อมนำเอาไปปฏิบัติเพื่อให้บรรลุผลนิพพานได้อยู่ ดังนั้นสิ่งที่พวกเราควรระวังตัวกันก็คือความไม่แน่นอนของชีวิตของพวกเรา เพราะเราไม่รู้ว่าวันใดวันหนึ่ง เราจะเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมาอย่างน้อยเพียงใดก็ไม่รู้ หรือวันใดวันหนึ่งเราอาจจะสิ้นชีวิตไปได้ ถ้าเราเกิด

อาพาธเกิดโรคร้ายไข้เจ็บ หรือเกิดความตาย เราก็อาจจะไม่สามารถศึกษา และปฏิบัติธรรมตามที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนได้

ดังนั้นเราจึงไม่ควรประมาทกัน ควรเตือนใจสอนใจอยู่เรื่อย ๆ ว่าเวลาของพวกเราไม่ใช่เที่ยงแท้แน่นอน ชีวิตของพวกเราไม่ใช่เที่ยงแท้แน่นอน จะเป็นอะไรขึ้นมาเมื่อไรนั้นก็ไม่ได้เสมอ ให้คิดอย่างนี้ เพื่อที่เราจะได้รีบ ตักตวงธรรมะอันประเสริฐของพระพุทธเจ้าในขณะที่เรายังกระทำได้อยู่ ถ้าเปรียบเทียบธรรมะกับสิ่งต่าง ๆ ที่มีอยู่ในโลกนี้ คุณค่าของธรรมะกับสิ่งต่าง ๆ นี่เป็นเหมือนฟ้ากับดิน คุณค่าของพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้านี้เป็นเหมือนเพชรนิลจินดา แต่สิ่งต่าง ๆ คือโลกธรรมที่มีอยู่ในโลกนี้ เช่น ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข นี่เป็นเหมือนก้อนหินก้อนกรวด คุณค่าราคานี้เปรียบเทียบกันไม่ได้ เพราะคุณค่าของธรรมะนี้ทำให้เราหลุดพ้นจากความทุกข์ทั้งปวงได้ แต่คุณค่าของโลกธรรม คือ ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข นี้จะผูกมัดให้เราติดอยู่กับกองทุกข์แห่งการเวียนว่ายตายเกิดไปอย่างไม่มีวันสิ้นสุด

นั่นเอง จึงไม่ควรให้ความสำคัญต่อการแสวงหาลาภ ยศ สรรเสริญ สุข ถ้าจะทำงานก็ทำเพื่อเลี้ยงชีพก็พอ ประคับประคองร่างกายชีวิตนี้ให้อยู่ต่อไปได้ เพราะเรายังต้องอาศัยร่างกายนี้ศึกษาพระธรรมคำสอน และอาศัยร่างกายนี้ปฏิบัติธรรมเพื่อให้จิตได้บรรลุได้หลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิดได้

นั่นคือหน้าที่ของเราที่เราควรจะทำมีเท่านี้ คือทำอาชีพเลี้ยงปากเลี้ยงท้องให้เราเลี้ยงดูร่างกายให้อยู่เป็นปกติสุขได้ไม่เจ็บไข้ได้ป่วย ไม่พิกัดพิการ มีกำลังวังชาที่จะศึกษาที่จะปฏิบัติพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า นี่คือสิ่งที่เราควรจะทำเท่านั้น นอกนั้นแล้วไม่ควรที่จะไปทำเลย เช่น ไปมีครอบครัว ก็อย่าไปมี มีครอบครัวก็มีภาระผูกพันตามมายาวเหยียด มีครอบครัวมีสามีมีภรรยา เดียวก็ต้องมีบุตรมีธิดา แล้วก็ต้องเลี้ยงดูกันไปส่งเสียกันให้ได้รำเรียน ได้มีวิชาความรู้เพื่อเขาจะได้ดูแลรักษาชีวิตของเขาได้ เวลาอันมีค่าของพวกเราที่จะหมดไปถ้าเราไปติดกับการมีครอบครัวขึ้นมา ดังนั้นสำหรับท่านที่ยังเป็นโสดอยู่นี้ก็ระมัดระวังไว้กับความคิดที่

อยากจะไปมีครอบครัว ถ้าไม่อยากจะติดอยู่กับกองทุกข์แห่งการเวียนว่ายตายเกิดอยู่เรื่อย ๆ ก็ต้องคอยเตือนคอยสอนบอกว่า ถ้าไปมีครอบครัวแล้วเราจะไม่มีเวลามาศึกษามาปฏิบัติธรรมกัน

ถ้าเราไม่ได้ศึกษาไม่ได้ปฏิบัติธรรม เราก็จะไม่สามารถหลุดพ้นจากกองทุกข์แห่งการเวียนว่ายตายเกิดได้ หรือว่าถ้าเราไม่มีครอบครัว แต่เรายังแสวงหาสิ่งต่าง ๆ ที่มีอยู่ในโลกนี้ คือโลกธรรม เช่น ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข เราก็ต้องสอนให้ใจให้รู้ว่าโลกธรรมนี้จะเป็นสิ่งที่คอยผูกมัดให้ใจเราต้องกลับมาเกิดแก่เจ็บตายอยู่เรื่อย ๆ เพราะเมื่อเรามีความผูกพัน เราก็อยากจะกลับมาหามันอยู่เรื่อย ๆ พอร่างกายนี้ตายไป เราก็จะกลับมามีร่างกายอันใหม่ เพื่อมาหาโลกธรรมใหม่อีกต่อไป

ดังนั้นเราต้องพยายามตัดมัน ตัดทุกสิ่งทุกอย่างที่ผูกพันกับเราที่คอยดึงเอาเวลาอันมีค่าของเราไป ให้เราเอาเวลาอันมีค่านี้มาใช้ในการศึกษา

ให้กับการปฏิบัติธรรมเพียงอย่างเดียว นี่คือความคิดของคนฉลาด คือความคิดของพระพุทธเจ้า และความคิดของพระอรหันตสาวกทั้งหลาย ที่คอยสอนคอยเตือนให้พวกเรานี้ มองให้เห็นความทุกข์ในสิ่งต่างๆ โลกนี้เป็นโลกของความทุกข์ เพราะทุกสิ่งทุกอย่างนี้เป็นสิ่งที่ไม่เที่ยงแท้แน่นอนอน มีการเปลี่ยนแปลงอยู่เรื่อย ๆ มีการเกิดแล้วก็มีการดับไปไม่ช้าก็เร็ว เวลาที่มีการเปลี่ยนแปลง มีการดับไป ความทุกข์ก็เข้ามาในใจทันทีให้มองเห็นความทุกข์ แล้วเราจะได้เกิดความเบื่อหน่ายกับลาภ ยศ สรรเสริญ สุข แล้วเราจะได้หันหน้าเข้าหาธรรมกัน ศึกษาธรรมปฏิบัติธรรมกัน

“ร่างกายนี้ท่านใช้เพื่อประโยชน์แก่ชาวพุทธ”

พระอาจารย์สุชาติ อภิชาโต

สิ่งไหนที่เราทำไม่ได้ก็ต้องปล่อยให้มันเป็นไป เกิดโรคร้ายไข้เจ็บขึ้นมา รักษาได้หรือเปล่า รักษาได้ก็รักษาไป พระอรหันต์ พระพุทธเจ้า ก็ยังกินยา กินอยู่ เวลาร่างกายไม่สบาย ถ้ากินยานี้แล้วรักษาให้โรคร้ายหายได้ ท่านก็กินกัน ท่านไม่ได้บอกว่าเป็นพระอรหันต์แล้วไม่ต้องรักษา ก็ไม่ใช่ ถึงแม้รักษา ท่านก็ไม่ได้รักษาเพื่อตัวท่านอีกเหมือนกัน ร่างกายที่ท่านใช้นี้ ท่านไม่ได้ใช้เพื่อตัวท่านแล้ว ท่านใช้เพื่อประโยชน์สุขของชาวพุทธเรา ของผู้ที่ปรารถนาการหลุดพ้น เพราะท่านต้องใช้ร่างกายที่แข็งแรงเพื่อที่จะได้เอาธรรมะมาสั่งสอนให้กับผู้ที่ยังไม่รู้ นั่นเอง

ถ้าท่านไม่รักษาร่างกาย ถ้าร่างกายท่านตายไป เราก็จะไม่มีครูบา-
อาจารย์มาคอยสั่งคอยสอนเรา แต่ให้เราเข้าใจว่าท่านไม่ได้รักษาเพื่อรักษา
ตัวท่าน ร่างกายท่านรู้ว่าไม่ใช่ตัวท่านอยู่แล้ว ตัวท่านคือจิตใจ และจิตใจ
ของท่านนี้ก็อึดแล้ว พอแล้ว เพราะไม่ต้องทำอะไรอีกแล้ว แต่ที่ดูแล
ร่างกายเลี้ยงดูร่างกาย ออกกำลังกาย ทำอะไรให้กับร่างกายนี้เพราะ
ยังทำได้อยู่ เพื่อที่จะได้ใช้ร่างกายเป็นเครื่องมือในการเผยแผ่ธรรมะ
ให้กับผู้ที่สนใจเท่านั้นเอง แต่เมื่อถึงเวลาที่ท่านรู้ว่ารักษาไม่ได้ เลี้ยงไม่ได้
ดูแลไม่ได้ ท่านก็จะปล่อย ท่านก็จะหยุดทันที ท่านไม่ฝืนความจริง
แต่ผู้ที่ยังมีกิเลสมีตัณหามีโมหะอวิชชาอยู่จะพยายามทุกวิถีทาง ไม่ว่าจะ
ทำได้หรือไม่ได้ก็ตามก็ต้องลองทำดูก่อนแล้ว หมอบอกว่าไม่รับประกันว่า
จะหายไม่หายก็ไม่ใช่ไร ขอให้ทำ หมอบอกรักษาแบบนี้อาจจะไม่หาย บอก
ว่าไม่หายก็ไม่ใช่ไร ดีกว่าไม่ทำ ไม่ทำแล้วไม่รู้ แต่ถ้าเป็นพระอรหันต์ผู้ที่
ไม่มีกิเลสแล้ว ท่านก็ดูว่าถ้ามันไม่หายจริงๆ ก็อย่าไปทรมานมันดีกว่า

ปล่อยยให้มันเป็นไปตามสภาพของมัน เพราะไม่มีใครที่จะไปเหนี่ยวรั้งความตายได้ เหนี่ยวรั้งให้มันอยู่ต่อไปได้เมื่อถึงเวลาที่ต้องตาย

นี่ก็คือสิ่งที่เราต้องศึกษาเกี่ยวกับเรื่องขั้นนี้ ถ้าเรายังรักษาขั้นนี้ได้ เราก็รักษาไป ถ้าเกิดทุกข์เวทนาขึ้นมา ถ้าเราบรรเทามันได้ เราก็บรรเทามันไป ถ้าบรรเทาไม่ได้ก็ต้องใช้ธรรมโอสถ คือใช้สมาธิ ใช้ปัญญา มาสอนให้ใจให้อยู่กับสิ่งที่ทำอะไรไม่ได้ ถ้ามีทุกข์เวทนาขึ้นมาแล้วไม่สามารถกำจัดมันได้ ก็ต้องสอนใจให้อยู่กับมันไป อย่าไปมีความอยากให้ทุกข์เวทนามันหายไป พอเกิดความอยากแล้ว เวลามันไม่หายมันจะทำให้ใจทุกข์นั่นเอง ซึ่งความทุกข์ใจที่เกิดจากความอยากนี้มันรุนแรงกว่าความทุกข์ที่เกิดจากความเจ็บไข้ได้ป่วยของร่างกาย

ดังนั้นผู้ปฏิบัติธรรมนี้สามารถระงับเวทนาทางใจได้ ระงับความทุกข์ทางใจได้ แต่ความทุกข์ทางร่างกายนี้ บางทีก็ระงับได้ บางทีก็ระงับไม่ได้

ถ้าจะจับไม่ได้ท่านก็ไม่ะจับ ก็ปล่อยยให้มันเป็นไปตามเรื่องของมัน แต่ใจของท่านจะไม่ทุกข์กับความเจ็บของร่างกาย เพราะท่านรู้จักวิธีที่จะทำให้ใจไม่ทุกข์กับความเจ็บของร่างกาย คือทำใจให้เฉยๆ ปล่อยวาง ใช้ปัญญา สอนใจว่า มันเป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ไปทำอะไรไม่ได้ ไปอยากไม่ได้ อยากแล้วจะเกิดความทุกข์ใจขึ้นมาอีกชั้นหนึ่ง

“หัวใจของท่านเต็มไปด้วย ปรมัง สุขัง”

พระอาจารย์สุชาติ อภิชาโต

ความจริงพระพุทธศาสนา คือ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ นี้ ท่านไม่ต้องการอะไรจากพวกเราเลย เพราะพระพุทธเจ้าก็ดี พระอริยสงฆ์สาวกทั้งหลายก็ดี ท่านมีพร้อมมูลทุกอย่างแล้ว หัวใจของท่านเต็มไปด้วย “ปรมัง สุขัง” แล้ว เต็มไปด้วยบรมสุข เต็มไปด้วยความอิ่ม ความพอ ไม่มีความขาดตกบกพร่องที่จะต้องการได้อะไรจากใคร ท่านสามารถอยู่ของท่านได้โดยที่ไม่ต้องมีใครมาคอยดูแล ไม่ต้องมีใครมาคอยสนับสนุนท่าน แต่ที่เราต้องมาสนับสนุนพระพุทธศาสนานี้ก็สนับสนุนเพื่อตัวพวกเราเองนี่แหละ เพราะพวกเรายังต้องพึ่งพระพุทธ

ศาสนา ต้องฟังพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นผู้คอยสั่งคอยสอนให้
พวกเราได้รู้จักวิธีปฏิบัติที่ถูกต้อง เพราะถ้าเราไม่ศึกษาก่อนแล้วไปปฏิบัติ
เราจะไม่สามารถปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง ไม่สามารถที่จะหลุดพ้นจากความ
ทุกข์ได้ ถ้าไม่ได้ศึกษาพระธรรมคำสอนก่อน ก็เหมือนกับผู้ที่ปฏิบัติในยุค
ที่ไม่มีพระพุทธศาสนา ปฏิบัติไปอย่างไรมากน้อยเพียงไร ก็จะไม่สามารถ
หลุดพ้นจากกองทุกข์แห่งการเวียนว่ายตายเกิดได้เลย จำเป็นจะต้องมี
พระพุทธศาสนา มีคำสอนของพระพุทธเจ้ามาเป็นผู้สอน เป็นผู้บอกวิธีที่จะ
พาให้ใจของเราได้หลุดออกจากการเวียนว่ายตายเกิดในสังสารวัฏนี้

**ดังนั้นการกระทำบูชากับพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ นี้ ความจริง
ไม่ได้ทำให้กับพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แต่ทำให้กับตัวเรา เหมือนกับ
เราสร้างโรงพยาบาลนี้ เราก็สร้างเพื่อรักษาตัวเรา เราไม่ได้สร้างไว้เพื่อไป
รักษาผู้อื่น อันนี้การทูลนุบำรุงพระพุทธศาสนาก็เพื่อเป็นประโยชน์ให้กับ
พวกเราเพื่อเราจะได้มีที่ไปศึกษาพระธรรมคำสอน อย่างวันนี้ท่านมาที่นี้ได้**

ก็เพราะที่นี่มีวัด วัดนี้ก็เกิดขึ้นจากการอามิสบูชาของพุทธศาสนิกชนผู้มี
จิตศรัทธาในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ผู้มีความกตัญญูกตเวทีที่ซาบซึ้ง
ในพระคุณอันยิ่งใหญ่ของพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ จึงได้แสดงความ
กตัญญูด้วยการกระทำตามคำสั่งคำสอนของพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์
ก็คือการทำอามิสบูชา สร้างวัดวาอารามกันขึ้นมา สร้างสถานที่ศึกษา สร้าง
สถานที่ปฏิบัติธรรมให้กับพวกเรานี้แหละ ไม่ได้สร้างให้กับใคร **เมื่อพวกเรา
สร้างแล้ว พวกเราก็ต้องมาปฏิบัติกัน ไม่ใช่สร้างแล้วก็บอกว่าให้คนอื่น
ปฏิบัติ เรายังไม่ปฏิบัติ อันนี้ก็ผิดเจตนารมณ์ของการสร้างวัด การสร้าง
วัดวาอารามต่าง ๆ ก็เพื่อให้พวกเราจะได้ไปปฏิบัติธรรมกันได้ เพราะถ้า
ไม่มีวัดวาอารามนี้ เรายังไม่มีที่ปฏิบัติธรรมกัน**

ดังนั้นอย่าไปสร้างเพื่อคนอื่น สร้างเพื่อพวกเราเอง ไม่ใช่สร้างให้พระ
ภิกษุสามเณร แต่สร้างให้พวกเรา ภิกษุสามเณรท่านก็มีที่ของท่าน ท่านก็
ปฏิบัติไป ท่านได้ปฏิบัติแล้ว แต่พวกเรายังไม่ได้ปฏิบัติ

ฉะนั้นพวกเราจึงต้องควรก้าวข้ามขึ้นจากชั้นอามิสบูชาไปสู่ชั้นปฏิบัติบูชาให้ได้ อย่าติดอยู่แต่ชั้นอามิสบูชาเพียงอย่างเดียว คอยแต่ทำบุญทำทาน คอยแต่สร้างวัด สร้างโบสถ์ สร้างเจดีย์ สร้างถาวรวัตถุต่างๆ ถวายทานชนิดต่างๆ ถวายผ้ากฐิน ถวายผ้าป่า ถวายสังฆทาน อันนี้ยังอยู่ในชั้นแรกอยู่ คือชั้นอามิสบูชา ชั้นอามิสบูชานี้ไม่สามารถทำให้พวกเราได้หลุดพ้นจากกองทุกข์ได้ การที่จะหลุดพ้นจากกองทุกข์นี้ต้องขึ้นไปสู่ชั้นที่ ๒ คือชั้นปฏิบัติบูชา ซึ่งเป็นชั้นที่พระพุทธเจ้าทรงปรารถนาให้พวกเราชาวพุทธทุกคนได้กระทำกัน คือการปฏิบัติบูชา แต่ก็ให้ทำขั้นแรกก่อน คือทำอามิสบูชาก่อน เพื่อที่จะได้มีกำลังเพื่อจะไปปฏิบัติบูชาต่อ

พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า การบูชาพระพุทธเจ้าที่แท้จริงนี้ คือการบูชาด้วยการปฏิบัติบูชา ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ผู้นั้นแลคือผู้บูชาเรา ตถาคต การปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรมก็คือการปฏิบัติตามคำสั่งคำสอน

ของพระพุทธเจ้าที่เป็นสวากขาโต ภาคะวะตา ธัมโม นั้นเอง คือการปฏิบัติ
ตามแนวของมรรค ๘ สัมมาทิฏฐิ สัมมาสังกัปปो สัมมาทิฏฐิ คือความ
เห็นชอบ หรือความเห็นที่ถูกต้อง สัมมาสังกัปปो ก็คือความคิดที่ถูกต้อง
แล้วก็ไปสู่สัมมากัมมันโต คือการกระทำที่ถูกต้อง สัมมาวาจา คือการพูดที่
ถูกต้อง สัมมาอาชีโว คือการมีอาชีพที่ถูกต้อง สัมมาวายาโม คือความ
พากเพียรที่ถูกต้อง สัมมาสติ คือการเจริญสติที่ถูกต้อง และสัมมาสมาธิ คือ
การตั้งมั่นของจิตใจที่ถูกต้อง นี่คือการปฏิบัติที่เรียกว่าเป็นการปฏิบัติบูชา

“เจียรไนจิตใจให้เป็นพระอริยเจ้า”

พระอาจารย์สุชาติ อภิชาโต

ไม่มีอะไรในโลกนี้ที่จะสามารถปรับปรุงจิตใจของสัตว์โลกทั้งหลาย อย่างพวกเราให้มีจิตใจที่เลิศที่ประเสริฐได้ นอกจากพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เท่านั้น ที่จะสามารถยกระดับพัฒนาจิตใจของพวกเราทุกคนให้เป็นจิตใจที่เลิศที่ประเสริฐเหมือนกับจิตใจของพระพุทธเจ้า และจิตใจของพระอรหันตสาวกทั้งหลาย

จิตใจของพวกเราตอนนี้เป็นจิตใจของปุถุชน ส่วนจิตใจของพระพุทธเจ้า และจิตใจของพระอรหันตสาวก เป็นจิตใจของพระอริยเจ้า พระอริยบุคคล ผู้ประเสริฐ

ถ้าจะเปรียบเทียบจิตใจของพวกเราก็เป็นเหมือนกับเพชรที่ฝังขุดขึ้นมาจากพื้นดินหรือเพชรที่ยังฝังอยู่ในดินอยู่ เพชรที่ฝังอยู่ในดินนี้ไม่มีคุณค่าราคาใด ต้องขุดเพชรที่อยู่ในดินนี้ขึ้นมาจากดินก่อน แล้วก็ต้องนำเอาไปชำระขัดสีจนวิจิตรให้สะอาดหมดจด แล้วยังต้องมาเจียรไนให้กลายเป็นเพชรน้ำหนึ่งขึ้นมา เป็นเพชรที่มีคุณค่าราคาอย่างมหาศาล นี่แหละคือจิตใจของพวกเราที่เป็นจิตใจของปุถุชน และจิตใจของพระพุทธเจ้า พระอรหันตสาวก เป็นจิตใจเหมือนกัน ถ้าเป็นเพชรก็เป็นเพชรเหมือนกัน ต่างกันตรงที่เป็นเพชรที่ยังไม่ได้รับการชำระ ไม่ได้รับการเจียรไน กับเพชรที่ได้รับการชำระและได้รับการเจียรไนแล้ว มีคุณค่าต่างกันเหมือนกับฟ้ากับดิน จิตใจของปุถุชนกับจิตใจของพระอรียเจ้าก็เป็นจิตใจที่เหมือนกัน แต่ต่างกันเหมือนกับฟ้ากับดิน เพราะคุณภาพของจิตใจไม่เหมือนกัน คุณภาพของจิตใจของปุถุชนนี้เกลือกกลั้วอยู่กับความทุกข์ต่าง ๆ นานาชนิด จิตใจของพระอรียเจ้าเป็นจิตใจที่เกลือกกลั้วอยู่กับความสุขเพียงอย่างเดียว

นี่คือจิตใจของพวกเราและจิตใจของพระพุทธเจ้าและพระอรหันต-
สาวก ต่างกันตรงนี้ ต่างกันตรงที่สุขหรือทุกข์ที่มีอยู่ในใจของพวกเรา ต่างกัน
ที่ดีหรือชั่วที่มีอยู่ในใจของพวกเรากับของพระพุทธเจ้า ของพระพุทธเจ้ามี
แต่ความดี มีแต่ความสุข ของพวกเรานี้มีแต่ความทุกข์ มีแต่ความไม่ดีต่าง ๆ
แต่พวกเรานี้โชคดีที่ได้มาเจอพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ผู้ที่เป็นเหมือน
ช่างเจียรไนเพชร เรามีโอกาสที่จะเจียรไนจิตใจของพวกเราให้กลายเป็น
เพชรน้ำหนึ่งขึ้นมาได้ เพราะเรามีผู้ชำนาญการเจียรไนจิตใจ คือ พระพุทธ
พระธรรม พระสงฆ์ นี่เอง ผู้ที่จะมาเจียรไนจิตใจของเราให้กลายเป็นจิตใจ
ของพระอริยเจ้าขึ้นมา **จิตใจของพวกเราทุกคนนี้รอการเจียรไนเท่านั้น**
ถ้าได้รับการเจียรไน ได้รับการปรับปรุงได้รับการชักฟอกให้สะอาด
บริสุทธิ์ จิตใจที่ไม่สะอาดของพวกเราในตอนนี้จะกลายเป็นจิตใจที่
สะอาด เป็นจิตใจของพระอริยเจ้าขึ้นมา เราจึงต้องเข้าหาพระพุทธ
พระธรรม พระสงฆ์กัน

ในเวลาที่เรามีเวลาร่าง ถึงแม้จะมีอุปสรรคต่างๆ เช่น ดิน ฟ้า อากาศ แต่ความศรัทธาอันแรงกล้าของพวกเราแหละ ที่จะเป็นตัวผลักดันให้จิตใจของเราได้เข้าหาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ อยู่เรื่อย ๆ เพื่อที่เราจะได้เอา คำสั่งคำสอนของพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ มาเจียระไนจิตใจของเรา ให้กลายเป็นจิตใจของพระอริยเจ้าขึ้นมาได้

จิตใจของพวกเราทุกคนมีสิทธิ์เป็นพระอริยเจ้าได้ ไม่มีอะไรในโลกนี้ที่จะสามารถมาขัดขวางการเป็นพระอริยเจ้าของพวกเราได้ ถ้าพวกเรามีจิตศรัทธาในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ที่มั่นคง และมีความเพียรพยายามที่จะศึกษาที่จะปฏิบัติตามคำสั่งคำสอนของพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ รับรองได้ว่าจิตใจของเราจะได้กลายเป็นพระอริยเจ้ากันตามลำดับอย่างแน่นนอน ไม่ได้อยู่ที่ใครทั้งนั้น อยู่ที่ตัวเราเป็นหลัก อยู่ที่ความพากเพียรพยายามของเราเป็นหลัก อยู่ที่ความศรัทธาความเชื่อในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นหลัก ถ้าเราสามารถสร้างศรัทธาขึ้นมาได้ สร้างความเพียรขึ้น

มาได้ การเจียรไนของจิตใจก็จะเริ่มดำเนินการไปอย่างต่อเนื่อง ไปจนถึง
ขั้นสูงสุดของการเจียรไน คือขั้นของพระอริยเจ้าระดับที่สูงที่สุด คือระดับ
พระอรหันตสาวก

นี่คือสิ่งที่พวกเราเข้ามาหาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์กัน เรามา
เจียรไนจิตใจของพวกเราที่ตอนนี้เป็นเหมือนเพชรที่เพิ่งขุดขึ้นมาจากดิน
ที่ยังคลุกเคล้าอยู่กับสิ่งสกปรกที่อยู่ในดิน คราบสกปรกต่างๆ ที่เราสามารถ
ที่จะมาชำระให้ออกไปจากจิตจากใจของพวกเราได้ แต่เราต้องทำหน้าที่
ของเรา เราต้องศึกษาวิธีขัดเกลาจิตใจของพวกเรา วิธีชำระจิตใจของพวกเรา
ให้ใสสะอาดบริสุทธิ์ให้เหมือนกับจิตใจของพระพุทธเจ้าและพระอรหันต-
สาวกทั้งหลาย เราก็ต้องฟังคำสั่งคำสอนของพระพุทธเจ้า หรือคำสั่ง
คำสอนของพระอรหันตสาวกทั้งหลาย ผู้ที่ได้ชำระจิตใจขัดเกลาจิตใจ
ของท่านจนเป็นจิตใจที่ใสสะอาดบริสุทธิ์ ปราศจากสิ่งสกปรกต่างๆ ของจิตใจ
คือกิเลส ตัณหา โมหะอวิชชา เครื่องเศร้าหมองทั้งหลาย จิตใจของท่านเป็น

จิตใจที่ใสสว่าง สะอาดบริสุทธิ์ เต็มไปด้วยความสุขตลอดเวลา ที่เรียกว่า
ปรมมัง สุขัง บรมสุข

ทำไมถึงเรียกว่า "บรมสุข" ทำไมไม่เรียกว่าสุขเหมือนอย่างที่เรา
พูดถึงความสุขต่างๆ ที่เรามีกัน เพราะความสุขต่างๆ ที่เรามีกัน มันเป็น
ความสุขแบบชั่วคราว เป็นความสุขที่เกิดขึ้นแล้วก็ดับไป ได้มาแล้วก็
หมดไป เราจึงไม่ได้เรียกความสุขที่พวกเรามีกันนี้ว่าเป็นบรมสุข บรมสุข
นี้เป็นความสุขที่อยู่กับเราไปตลอด ไม่มีวันที่จะเสื่อม ไม่มีวันที่จะหมด
ไม่มีวันที่จะจากเราไป จะอยู่กับใจของเราไปตลอดเวลา และไม่มี ความ
ทุกข์อะไรเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยเลย ซึ่งต่างจากความสุขที่พวกเรามีกัน
มักจะมี ความทุกข์ตามมาทีหลังเสมอ ความสุขได้มาในเบื้องต้นไม่ช้าก็เร็ว
ก็จางหายไป พอจางหายไปแล้ว ความทุกข์ก็เข้ามาแทนที่ทุกครั้ง เราจึง
ไม่เรียกความสุขที่พวกเรามีกันนี้ว่าเป็นบรมสุข เราเรียกว่าลภ ยศ สรรเสริญ
สุข แต่ไม่สามารถเรียกความสุขจากลภ ยศ สรรเสริญ จากรูป เสียง กลิ่น รส

โง่เขลาพะต่าง ๆ ว่าเป็นบรมสุขได้ เพราะบรมสุขนี้ต้องเป็นสุขที่ไม่มีทุกข์ เป็นสุขที่ไม่มีวันเสื่อมไม่มีวันหมด

นี่แหละคือสิ่งที่เราจะได้รับจากพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ถ้าเรามีศรัทธาความเชื่ออันแรงกล้าที่จะเข้าหาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ในเวลาที่เราว่างจากภารกิจการทำงานต่าง ๆ ถึงแม้จะมีฝนฟ้าอากาศที่ไม่อำนวย ไม่สะดวกต่อการเข้าหาก็คตาม แต่ถ้าเรามีศรัทธาอันแรงกล้าแล้ว แม้แต่ ฝนฟ้าอากาศก็ยับยั้งเราไม่ได้ เช่น มีญาติโยมท่านหนึ่ง นั่งฟังเทศน์ฟังธรรม อยู่ท่ามกลางสายฝนอย่างไม่มีความรู้สึกระทสันทะท้านต่อน้ำฝนที่ตกลง มาเลย เพราะท่านอาจจะคิดว่ากำลังอาบน้ำก็ได้ อาบน้ำฟรีไม่ต้องเสียค่าน้ำ ค่าประปา แล้วก็ป็นน้ำธรรมชาติที่ตกลงมาจากสวรรค์ อาจจะคิดว่าเป็นการ อาบน้ำมนต์ของเทวดา หรืออาจจะคิดว่าเป็นการทดสอบจิตใจว่ามีศรัทธา อันแรงกล้าต่อพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ หรือไม่ ผู้ที่มีศรัทธาที่แรงกล้านี้ ต้องปฏิบัติตามที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสไว้ได้ คือกล้าที่จะสละทรัพย์เพื่อ

รักษาอวัยวะ กล้าที่จะสละอวัยวะเพื่อรักษาชีวิต และกล้าที่จะสละชีวิตเพื่อรักษาธรรม รักษาการปฏิบัติธรรมให้มีการดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง เพราะผู้ที่จะเจียรไนจิตใจของตนเองให้สะอาดบริสุทธิ์ได้นี้ จำเป็นต้องเป็นผู้ที่มีความเพียรที่แก่กล้าและมีศรัทธาที่แน่นหนามั่นคง ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคต่าง ๆ ที่จะมาคอยขวางทางของการปฏิบัติ

ดูพระบรมศาสดาของพวกเราเป็นตัวอย่าง พระองค์ทรงมีความเพียรพยายามอย่างแก่กล้าจนถึงกล้าตั้งสัจจะตอนที่นั่งประทับอยู่ใต้โคนต้นโพธิ์ว่า ต่อไปนี้จะนั่งอยู่ที่ตรงนี้ บำเพ็ญจิตตภาวนาไปจนกว่าจิตใจจะหลุดพ้นจากความทุกข์ทั้งหลาย ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นมากับร่างกายของพระองค์ ถึงแม้เลือดในร่างกายจะเหือดแห้งไป พระองค์ก็จะไม่ขยับลุกจากที่ประทับ อันนี้เป็นอันขาด จะลุกก็ต่อเมื่อได้หลุดพ้นจากความทุกข์แล้ว ได้วิมุตติ ได้ธรรมอันเลิศอันประเสริฐแล้ว ถ้ายังไม่ได้ธรรมอันเลิศอันประเสริฐก็จะนั่งภาวนาต่อไปจนกว่าจะได้ ถ้าไม่ได้แล้วมันต้องตายก็ให้มันตายไป

แต่จะไม่ลุกขึ้นมาอย่างแน่นนอน ทรงกล้าเอาชีวิตเข้าแลกกับธรรม ยอมสละชีวิตเพื่อธรรม เพราะธรรมนี้แหละที่จะทำให้จิตใจนี้หลุดพ้นจากความทุกข์ทั้งปวงได้ ชีวิตคือร่างกายของพวกเราที่ไม่สามารถทำให้จิตใจของพวกเราหลุดพ้นจากกองทุกข์ได้ ต่อให้รักษาชีวิตร่างกายนี้ให้อยู่ไปยาวนานสักกี่ร้อยกี่พันปี ก็ไม่สามารถที่จะทำให้จิตใจหลุดพ้นจากความทุกข์ได้ แล้วไปรักษามันทำไม นอกจากไม่ได้หลุดพ้นแล้วยังกลับทำให้จิตใจติดอยู่กับกองทุกข์ไปอย่างไม่มีวันสิ้นสุด ถ้าเรามัวแต่ไปกังวล มัวแต่ไปห่วง มัวแต่ไปรักษา ร่างกาย มันก็จะทำให้เรานี้ติดอยู่กับร่างกายไปไม่มีวันสิ้นสุด ถ้าร่างกายนี้ตายไป เราก็จะไปเปลี่ยนร่างกายอันใหม่ ไปหาร่างกายอันใหม่มาแทนร่างกายอันเก่า เพราะการติดพันอยู่กับร่างกายของเรานี้ มันทำให้เราไม่สามารถอยู่ปราศจากร่างกายได้ พอมีโอกาสที่จะได้ร่างกายอันใหม่เมื่อไร ก็รีบคว้าขึ้นมาทันที พอสูญเสียร่างกายอันนี้ไป ก็ไปล่องลอยเป็นดวงวิญญาณอยู่ ก็เพื่อที่จะรอรับร่างกายอันใหม่ แล้วพอได้ร่างกายอันใหม่

ก็ต้องมาทุกข์กับร่างกายอันใหม่เหมือนกับร่างกายอันเก่า ต้องมาทุกข์กับความแก่ ความเจ็บ ความตาย ทุกข์กับการพลัดพรากจากกันอยู่อย่างไม่มีวันสิ้นสุด

นี่คือผลที่เกิดจากการรักการหวงชีวิต จะทำให้ต้องติดอยู่กับการเวียนว่ายตายเกิดในสังสารวัฏไปอย่างไม่มีวันสิ้นสุด ต่างจากผู้ที่ไม่ยึดติดกับชีวิต ผู้ที่ยึดติดกับธรรม ผู้ที่พร้อมที่จะเลือกระหว่างชีวิตกับธรรม ถ้าพร้อมที่จะเลือกธรรม พร้อมที่จะสละชีวิต ผู้นั้นก็จะได้วิมุตติ ได้หลุดพ้นออกจากกองทุกข์ของสังสารวัฏได้ เพราะจะไม่มีความยินดี ไม่มีความอาลัยอาวรณ์กับร่างกายอีกต่อไป เพราะได้สิ่งที่ประเสริฐที่ดีกว่าร่างกายมาทดแทน นั่นก็คือวิมุตติธรรม คือการหลุดพ้นจากความทุกข์ทั้งปวง ได้รับปรหมั่ง สุขัง จากวิมุตติธรรมนี้ คือพระนิพพาน ผู้ที่ได้รับบรมสุขแล้วก็จะไม่ต้องมาหาความสุขผ่านทางร่างกายอีกต่อไป

“กิจสำคัญสำหรับผู้ปวารณา การสิ้นสุดของความทุกข์”

พระอาจารย์สุชาติ อภิชาโต

พระอรหันต์เกิดจากผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ผู้ปฏิบัติตามคำสั่งคำสอน
ของพระพุทธเจ้าอย่างเคร่งครัดและอย่างต่อเนื่องอย่างไม่ย่อท้อไม่หวั่นถอย
พยายามปฏิบัติไปจนกว่าจะบรรลุถึงผลที่ต้องการเท่านั้นถึงจะยุติการ
ปฏิบัติได้ เพราะการปฏิบัติได้นั้นก็ต้องอยู่ที่ความสำนึกที่มีอยู่ภายในใจ
อยู่ตลอดเวลาว่าจะต้องปฏิบัติ จะต้องทำกิจที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนให้
กระทำ กิจที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนให้ทำก็คือกิจในอริยสัจ

อริยสัจข้อที่ ๑ คือ “ทุกข์” ทุกข์ต้องกำหนดรู้ คำว่ากำหนดรู้ก็ให้รู้จักทุกข์ ว่าทุกข์นี้มันอยู่ที่ตรงไหน มันมาตอนไหน ทุกข์นี้มันมาตอนที่เกิด ตอนที่แก่ มาตอนที่เจ็บ มาตอนที่ตาย มาตอนที่พลัดพรากจากกัน ต้องพิจารณาที่ทรง สอนอยู่บ่อย ๆ ว่า เราเกิดมาแล้วย่อมมีความแก่เป็นธรรมดา ย่อมมีความ เจ็บไข้ได้ป่วยเป็นธรรมดา ย่อมมีความตายเป็นธรรมดา ย่อมมีการพลัดพราก จากกันเป็นธรรมดา ล่วงพ้นจากความแก่ความเจ็บความตาย ล่วงพ้นจาก การพลัดพรากจากกันไปไม่ได้ ต้องศึกษาต้องคอยเตือนใจอยู่เรื่อย ๆ

อริยสัจข้อที่ ๒ คือ “สมุทัย” สมุทัย แปลว่าต้นเหตุของความทุกข์ ความทุกข์ไม่ได้เกิดจากความเกิดความแก่ ความเจ็บ ความตาย ความทุกข์ เกิดจากสมุทัย

สมุทัยต้นเหตุของความทุกข์มีอยู่ ๓ ประการด้วยกันคือ กามตัณหา ภวตัณหา วิภวตัณหา

กามตัณหา แปลว่า ความอยากในรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ
ภวตัณหา คือ ความอยากมีอยากเป็น **วิภวตัณหา** ความอยากไม่มีอยาก
ไม่เป็น นี่คือสมุทัย ต้นเหตุของความทุกข์

กิจในอริยสัจข้อที่ ๒ นี่ก็คือ สมุทัยต้องละ ต้องละต้นเหตุของความทุกข์
ความทุกข์ถึงจะหายไป

ต้องละอะไร ก็ต้องละกามตัณหา ความอยากที่จะหาความสุขจากรูป
เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ต้องละภวตัณหา ความอยากได้ความสุขจากการ
เป็นสิ่งนั้นเป็นสิ่งนี้ เป็นนั่นเป็นนี่ เป็นใหญ่เป็นโต เป็นอะไรต่างๆ ต้องละ
ความอยากเหล่านี้ไป และข้อที่ ๓ ต้องละวิภวตัณหา ความอยากไม่มีอยาก
ไม่เป็น อยากไม่มีเรื่องวุ่นวาย อยากไม่มีสิ่งต่างๆ มารบกวนใจ หรืออยาก
ไม่แก่ อยากไม่เจ็บ อยากไม่ตาย ความอยากเหล่านี้เป็นต้นเหตุของความ
ทุกข์ใจ

ถ้าละความอยากทั้ง ๓ นี้ได้ ความทุกข์ก็จะดับไป ความทุกข์ก็จะมี
ภายในใจ ก็จะมาสู่**อริยสัจข้อที่ ๓ คือ “นิโรธ”** การสิ้นสุดของความทุกข์
ทุกข์หมด การหมดทุกข์นี้เรียกว่านิโรธ นิโรธนี้เป็นผลที่เกิดจากการละตัณหา
ความอยาก ทำกิจข้อที่ ๒ ได้สำเร็จ คือละสมุทัย ทุกข์ต้องศึกษา สมุทัยต้องละ
ถ้าละสมุทัยได้ก็จะสำเร็จกิจข้อที่ ๓ นิโรธต้องทำให้แจ้ง ต้องทำให้ปรากฏ
ขึ้นมา นิโรธคือการดับทุกข์ ทำให้ทุกข์หมดสิ้นไป การสิ้นสุดของความทุกข์
ปรากฏขึ้นมาเรียกว่านิโรธ

การที่จะศึกษาทุกข์ การที่จะละตัณหา การที่จะทำให้นิโรธปรากฏขึ้นมา
ก็ต้องอาศัยกิจในอริยสัจข้อที่ ๔

กิจในอริยสัจข้อที่ ๔ คืออะไร **กิจในอริยสัจข้อที่ ๔ คือ “มรรค”**
มรรค คือทางดำเนินสู่การดับทุกข์นั่นเอง สู่การพ้นทุกข์ เรียกว่า มรรค กิจใน
ข้อที่ ๔ ก็คือต้องเจริญมรรคให้สมบูรณ์ มรรคนี้แหละเป็นเครื่องมือที่จะละ

ค้นหาความอยาก เมื่อใช้มรรคละค้นหาความอยากได้ นิโรธก็จะเป็นผล
ปรากฏขึ้นมา การสิ้นสุดของความทุกข์ก็จะปรากฏขึ้นมา ก็ปรากฏขึ้นด้วย
การเจริญมรรคนี้เอง

มรรค ๘ ได้แก่

๑. สัมมาทิฐิ เห็นที่ถูกต้อง
๒. สัมมาสังกัปปो ความคิดที่ถูกต้อง
๓. สัมมากัมมันโต การกระทำที่ถูกต้อง
๔. สัมมาวาจา การพูดที่ถูกต้อง
๕. สัมมาอาชีโว อาชีพทำมาหากินที่ถูกต้อง
๖. สัมมาวายาโม ความขยันหมั่นเพียรที่ถูกต้อง
๗. สัมมาสติ การระลึกที่ถูกต้อง
๘. สัมมาสมาธิ การตั้งมั่นของจิตใจที่ถูกต้อง

การเอามรรค ๘ เข้ามาในใจต้องเอาเข้ามาด้วยการปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ต้องเอาสัมมาทิฐิ ความเห็นที่ถูกต้องเข้ามาอยู่ในใจ เพราะอะไร เพราะตอนนี้ในใจไม่มีสัมมาทิฐิ มีมิจฉาทิฐิ ยังมีความเห็นที่ไม่ตรงกับความจริงนั่นเอง ความจริงเป็นอย่างไร ความจริงก็คือทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา แต่ในใจของผู้ที่ยังไม่มีสัมมาทิฐิจะเห็นตรงกันข้ามกับความจริง แทนที่จะเห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา กลับเห็นเป็น นิจจัง สุขัง อัตตา แทนที่จะเห็นว่าเป็นทุกข์ กลับไปเห็นว่าเป็นสุข แทนที่จะเห็นว่ามีโทษของเรา ก็ไปเห็นว่าเป็นขของเรา เป็นอัตตา พอเห็นว่า นิจจัง สุขัง อัตตา ก็จะทำให้เกิดตัณหาขึ้นมา เกิดสมุทัยขึ้นมา สมุทัยก็จะทำให้ใจทุกข์ขึ้นมาทันที เพราะเวลาอยากได้อะไร ใจจะกระวนกระวาย กระสับกระส่าย จะไม่มีความสุขจนกว่าจะได้สิ่งที่อยากได้ พอได้สิ่งที่อยากได้ ความกระวนกระวายก็หายไปชั่วคราว แต่ความกระวนกระวายใหม่ก็จะปรากฏขึ้นมา เพราะสิ่งที่ได้มานั้นไม่เที่ยง พอสิ่งที่ได้มามีการเปลี่ยนไปหรือ

มีการหมดไป ความสุขที่ได้ก็หายไป ความทุกข์ก็จะเข้ามาแทนที่ นี่คือสิ่งที่เรายังไม่มีภายในใจ คือมรรค ๘ ข้อที่ ๑ ก็คือ สัมมาทิฐิ เรายังมองไม่เห็น อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ผู้ที่ไม่คิดถึงความแก่ ความเจ็บ ความตาย ก็ถือว่ามิจนาทิฐิ พอเรามีสัมมาทิฐิ เราก็จะมีสัมมาสังกับไป ความคิดที่ถูกต้องคิดว่าไม่ควรที่จะหาสิ่งที่เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เพราะว่าสิ่งที่เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา จะต้องมีการพลัดพรากจากกัน แล้วเวลาที่มีการพลัดพรากจากกันก็ต้องเกิดความทุกข์ขึ้นมาภายในใจ ให้ไปหาสิ่งที่ไม่เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ดีกว่า อะไรเป็นสิ่งที่ไม่เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ก็คือ มรรคผลนิพพานนี้เอง มรรคผลนิพพาน คือการดับความทุกข์ต่างๆ ที่เกิดจากสมุทัย ให้ไปหาความสุขที่เกิดจากการที่ดับความทุกข์ดีกว่า ก็คือมาทำจิตใจให้สงบ เพราะเวลาทำจิตใจให้สงบ ใจก็จะหยุดความอยาก ใจก็จะดับความทุกข์ต่างๆ ได้ แล้วถ้าทำให้ใจสงบได้อย่างถาวร ความทุกข์ต่างๆ ที่มีอยู่ในใจก็จะหมดสิ้นไป ใจก็จะอยู่อย่างมีความสุข เป็นความสุขที่

ถาวร เทียงแท้แน่นอน เป็นความสุขที่เป็นของเราตลอดเวลา นี่คือการปฏิบัติ
การเจริญมรรค

การสร้างมรรคให้สมบูรณ์ ต้องสร้างสติให้สมบูรณ์

การเจริญสติก็เป็นการเจริญมรรค เป็นการสร้างมรรคให้สมบูรณ์
สร้างสติให้สมบูรณ์ ให้สติมีอยู่ตลอดเวลา ไม่ให้เผลอไม่ให้ขาดสติ จะต้อง
เจริญสติอยู่เรื่อย ๆ อย่าเผลอสติ อย่าปล่อยใจให้ใจไม่มีพุทโธ ต้องเพียร
พยายามเจริญสติจนมีสติต่อเนื่องเรียกว่าสัมปชัญญะ ไม่เผลอ สามารถ
ควบคุมความคิดอยู่ได้ตลอดเวลาให้คิดแต่ในเรื่องที่จำเป็นจะต้องคิด เรื่องที่
ไม่จำเป็นจะต้องคิดก็จะไม่ให้คิด

การที่จะทำให้จิตสงบได้อย่างเต็มที่เพื่อให้เกิดความสุขที่เรียกว่า **นัตถิ
สันติ ปรัง สุขัง** นี้ จำเป็นที่จะต้องนั่งอยู่เฉย ๆ ถ้าไม่นั่งอยู่เฉย ๆ นี้ จิตจะรวม
เป็นสมาธิไม่ได้ เพราะจิตยังมีการกระทำอะไรอยู่ ถ้าต้องการเข้าถึงความสุข

ที่สมบูรณ์ต้องเข้าด้วยการนั่งสมาธิ ต้องนั่งนิ่ง ๆ กายนี้ไม่ต้องขยับ เมื่อจิตรวม
กำลังของสติยังมีไม่มาก ถ้าจิตรวมแล้วอยู่ได้แป๊บเดียวแบบงูแลบลิ้นเรียกว่า
ขณิกสมาธิ แต่จะเกิดมีฉันทะ วิริยะ มีความยินดีที่จะฝึกสมาธิให้บ่อยขึ้น
ให้มากขึ้น ถ้าปฏิบัติมากขึ้นบ่อยขึ้น ความสุขที่ได้จากความสงบนี้มันก็จะอยู่
นานขึ้นยาวขึ้นไปเรื่อย ๆ และต่อไปมันก็จะอยู่อย่างถาวร ใจนิ่งสงบเท่านั้น
ถึงจะหยุดความอยาก ถึงจะละตัณหาได้ ถ้าใจยังไม่สงบนี้ละไม่ได้ ถึงแม้
จะมีปัญญา ถึงแม้จะรู้ว่าร่างกายเป็น อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา รู้ว่าต้องแก่
ต้องเจ็บ ต้องตาย แต่ก็ยังทุกข์กับความแก่ ความเจ็บ ความตายอยู่
เพราะยังไม่สามารถทำให้ใจให้สงบได้ จึงต้องมาฝึกสติ มานั่งสมาธิ นั่งให้
จนกว่าจิตจะรวมเป็นสมาธิเข้าสู่ความสงบได้ แล้วทำความสงบนี้ให้
มันมีเพิ่มมากขึ้นไปเรื่อย ๆ จนมันสามารถอยู่ได้ตลอดเวลา ไม่ว่าจะอยู่ใน
สมาธิหรือออกจากสมาธิ ก็สงบอยู่ตลอดเวลา

ถ้าสงบอย่างนั้นแล้ว พอมีปัญญาพิจารณาเห็นว่าสิ่งต่าง ๆ ในโลกนี้ ไม่เที่ยง มีเกิดมีดับ ก็จะไม่รู้สึกมีความทุกข์กับการเกิดการดับของสิ่งต่าง ๆ จะไม่มีความทุกข์กับการแก่ การเจ็บ การตายของร่างกาย เพราะสามารถ รักษาใจให้สงบให้นิ่งอยู่ตลอดเวลา ไม่ให้มีความรู้สึกอยากให้ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย คือใจเป็นอุเบกขาตลอดเวลา นั่นเอง ใจจะไม่รักไม่ชังไม่กลัวไม่หลง กับเหตุการณ์ต่าง ๆ กับบุคคลต่าง ๆ กับสิ่งต่าง ๆ ไม่ว่าจะเกิดหรือจะดับ จะเห็นว่าเป็นเรื่องธรรมดา เหมือนกับที่เราเห็นเวลาฝนตกแดดออกว่าเป็น เรื่องธรรมดา

ไม่ใช่ตั้งแต่เฉพาะเวลาอยู่ในสมาธิ ออกจากสมาธิก็ให้มันนิ่งต่อไป ด้วยการประคับประคองด้วยสติ ด้วยการให้ปัญญาคอยสอนใจให้เห็นความ จริงว่าทุกสิ่งทุกอย่างเป็นอย่างนี้ อย่าไปอยากให้มันเป็นอย่างอื่น มันเป็น อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ก็ให้มันเป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตาไป อย่าไปอยาก ให้มันเป็นนิจจัง สุขัง อตฺตตา เพราะถ้าอยากขึ้นมาแล้วใจจะทุกข์ขึ้นมาทันที

พระพุทธเจ้าถึงบอกว่าให้สร้างเหตุให้สมบุญให้ครบร้อยให้เต็มร้อย เหตุก็คือสติและปัญญาตัวเองที่เป็นตัวมรรคที่แท้จริง ตัวอื่นก็เป็นตัวที่เป็นตัวสนับสนุนให้ตัวมรรคนี้ทำงานได้อย่างเต็มที่ คือให้สติได้ทำงานอย่างเต็มที่ ให้ปัญญาได้ทำงานอย่างเต็มที่ จะต้องมีการสนับสนุนจากสัมมาทิฐิ สัมมาสังกัปปो สัมมากัมมันโต สัมมาวาจา สัมมาอาชีโว สัมมาวายาโม เพื่อที่จะได้มาเจริญสัมมาสติ สัมมาสมาธิ และปัญญาตามลำดับ

นี่คือการเจริญมรรคให้สมบุญต้องเจริญด้วยการรักษาศีล ด้วยการเจริญสติด้วยการนั่งสมาธิ ด้วยการเจริญปัญญา ถึงจะสามารถที่จะละดับหาความอยากต่างๆ ได้ ถึงจะสามารถมองเห็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตาได้ใจที่ไม่มีความทุกข์ ใจที่เป็นปรमัง สุขัง ก็คือนิพพาน นี่เอง ใจที่เป็นนิพพานก็คือใจที่ได้กำจัดความอยากต่างๆ ให้หมดสิ้นไปจากใจแล้ว เมื่อไม่มีความอยาก ก็จะไม่มีการดิ้นให้ใจมาเกิด มาแก่ มาเจ็บ มาตาย อีกต่อไป

เพราะไม่มีความอยากที่จะต้องใช้ร่างกายไปหาลาภ ยศ สรรเสริญ ไปหา
รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ อีกต่อไป ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องไปเกิดไปมี
ร่างกาย เมื่อไม่มีร่างกายก็ไม่ต้องมาแก่ มาเจ็บ มาตาย ปัญหาทั้งหลาย
ก็จะจบลงที่การมาเจริญกิจในอริยสัจ ๔ นี้เอง มากำหนดรู้ทุกข์ มาละสมุทัย
มาทำนิโรธให้แจ้ง มาสร้างมรรคให้สมบูรณ์

นี่คือกิจที่พระพุทธเจ้าทรงมอบให้พวกเราชาวพุทธผู้ปรารถนาการ
สิ้นสุดของความทุกข์ จำเป็นที่จะต้องทำภารกิจในอริยสัจ ๔ นี้ให้ครบให้
สมบูรณ์ให้ได้เท่านั้น ถึงจะสามารถกำจัดความทุกข์ต่างๆ ให้หมดสิ้นไป
จากใจ ยุติการเวียนว่ายตายเกิดให้หมดสิ้นไป

ปุจฉา-วิสัชนา
สนทนาธรรมหน้ากุฏิ
พระอาจารย์สุชาติ อภิชาโต

โยม : ขอกราบเรียนถามพระอาจารย์ครับ ผมดูรูปพระอาจารย์สมัยวัยรุ่น พระอาจารย์มีรูปร่าง พระอาจารย์มีแนวคิดลักษณะแบบใดในสมัยมรณาสครับ เช่น เรื่องทางครอบครัว เรื่องฐานะ คู่ครอง เหตุไฉนพระอาจารย์มาอยู่ในศีลธรรม ครับ

พระอาจารย์ : ก็อยากมีลาภ ยศ สรรเสริญ สุขละซิ ก็เหมือนกัน เพียงแต่ว่า พอมาคิดถึงเวลามันแก่ มันเจ็บ มันตาย พอไปเห็นคนตาย มีเพื่อนตายตอน อายุประมาณสัก ๑๒ ขวบ มันก็เลยทำให้มีดวงตาเห็นธรรมขึ้นมาว่า ชีวิตนี้มัน ไม่ถาวรนะ ต่อให้ร่ำให้รวยยังไง ต่อให้มีอะไร เดียวก็ต้องไปนอนในโลง มันก็ เลยพลิกเปลี่ยนชีวิตใหม่ว่า อ้อ ไม่ใช่ทางที่จะไป แต่มันมาครึ่งทางแล้วก็ต้อง เรียนต่อไปให้มันจบ เพราะยังไม่สามารถที่จะทำอะไรได้ แล้วไม่รู้จักทางของ พระพุทธศาสนาด้วย ช่วงนั้นเรียนโรงเรียนคริสต์ โรงเรียนคริสต์เขาให้เชื่อ พระเจ้าอย่างเดียว แล้วพระเจ้าจะมาช่วยเราพาเราขึ้นไปสวรรค์ เราฟังแล้ว มันก็ไม่มีเหตุมีผล ตอนนั้นก็เลยยังไม่เชื่อศาสนา จนมาจบปริญญาแล้วนี่

ถึงมาอ่านหนังสือพุทธศาสนา ถึงเริ่มเข้าใจว่าทุกข์นี้เกิดได้อย่างไร และจะ
แก้ได้อย่างไร ถึงเริ่มสนใจปฏิบัติธรรมต่อไป

โยม : ผมขอโอกาสถามพระอาจารย์นะคะ ผมเรียนจบปริญญาเอก เคยทำงาน
เป็นอาจารย์ และเคยบวชวัดป่ามา ๗ เดือน ปัจจุบันผมนั่งสมาธิทุกวัน เป็นระยะ
เวลาเกือบ ๒ ปี ทุกวันนี้ไม่ค่อยอยากทำงานหาเงินแล้วครับ อยากกลับไปบวชครับ
คำถามคือ การที่ผมจะบวช จะเป็นการไม่ใช้ศักยภาพที่เรียนมาหรือไม่ครับ

พระอาจารย์ : อ้อ ไม่ใช่ก็ไม่เห็นเสียหายตรงไหนเลย มันไม่ได้มีการบังคับว่า
เราต้องใช้มันนี่ เราก็จบปริญญาตรีด้านวิศวกรรมมา เราก็ไม่ได้ใช้มัน เพราะ
มันไม่ได้ทำให้เรามีความสุข มันกลับทำให้เรามีความทุกข์ ไปใช้มันทำไม
ทำงานเครียดจะตายไป สู้ไม่ทำงานดีกว่า สู้นั่งเฉย ๆ นั่งสมาธิทำใจให้สงบ
มันดีกว่าเยอะแยะ

ดังนั้นไม่ต้องไปเสียด้ายกับของที่มันทำให้เราทุกข์หรือ ความรู้ต่างๆ
ทางโลกนี้มันเป็นความรู้ท่วมหัวเอาตัวไม่รอด ไม่รอดพ้นจากความทุกข์
เรียนสูงเท่าไรยิ่งทุกข์มากขึ้นไปเท่านั้น เพราะความอยาก อยากได้มาก
ขึ้นไป

ดังนั้นอย่าไปเสียด้ายเลยความรู้ทางโลก เรามาเริ่มทางธรรมกันดีกว่า
มาสร้างความรู้ทางธรรม เป็นความรู้ที่พาให้เราเอาตัวรอดพ้นจากความ
ทุกข์ได้ ไม่มีการเสียหรือ ถ้าเราไปบวชได้นี้ถือว่าเป็นการตัดสินใจที่ถูกต้องตาม
พระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าก็เก่ง เรียนวิชาการต่างๆ ทางโลก ท่านรู้มากกว่า
ครูอาจารย์ที่มาสอนท่าน ท่านก็ยังทิ้งมันเลย เพราะท่านเห็นว่าเป็นความรู้
ที่ไม่สามารถทำให้ใจท่านพ้นทุกข์ได้

โยม : ช่วงที่พระอาจารย์บวชใหม่ๆ พระอาจารย์ปฏิบัติอย่างเดียวโดยพระอาจารย์ได้ติดตามข่าวสารบ้านเมืองใหม่เจ้าคะ

พระอาจารย์ : อ้อ ไม่ติดตามหรอก ไม่มีวิทยุ ไม่มีหนังสือพิมพ์ เราไม่สนใจ มีแต่สนใจอ่านหนังสือธรรมะ และสมัยนั้นก็ไม่มีสื่อต่างๆ ก็ดีอย่างหนึ่ง แล้วเราก็มองค่าสมาคมกับใคร อยู่คนเดียว ไม่ติดต่อกับใคร ตอนนั้นมันรู้สึกว่ามันดีใจธรรมะ อ่านหนังสือธรรมะแล้วมีความสุข ปฏิบัติธรรมแล้วมันมีความสุข สุขเพราะไม่ต้องเสียเงิน ความสุขอย่างอื่นมันทุกข์ พอเงินหมดก็ต้องไปหาเงินมาใหม่ ดังนั้นมันเลยติดธรรมะมากกว่าติดความสุขทางอื่น

โยม : กราบนมัสการเจ้าคะ ขอสอบถามว่าอริยบุคคลตั้งแต่อนาคามีขึ้นไปนั้น ต้องบวชอยู่ในเพศบรรพชิต เป็นความเข้าใจที่ถูกต้องหรือไม่เจ้าคะ

พระอาจารย์ : คือความจริงเป็นพระอริยะนี้ก็ถือว่าเป็นนักบวชแล้ว คือการบวชที่แท้จริงนี้บวชที่ใจ ไม่ได้บวชที่ร่างกาย คนมักจะเข้าใจผิดว่าจะต้องบวชทางร่างกาย พวกที่บวชทางร่างกายแต่ไม่ได้เป็นพระอริยะก็ไม่ได้เป็นพระอริยะ ดังนั้นการบวชทางร่างกายไม่มีผลต่อทางจิตใจ แม้กระทั่งเป็นพระอรหันต์ก็ไม่ต้องบวชภายใน ๗ วัน ตามที่คิดกัน มีคนไปกุข่าวว่าใครเป็นพระอรหันต์แล้วไม่ได้บวชภายใน ๗ วัน จะต้องตาย ความจริงไม่ตาย มันคนละเรื่องกันนะ พระอรหันต์กับเรื่องของความตายมันไม่เกี่ยวกัน ความตายพอถึงเวลามันก็ตาย เวลามันหมดลมหายใจมันก็ตาย ไม่ว่าจะเป็นพระอรหันต์หรือไม่เป็นมันก็ตาย มันไม่เกี่ยวกัน

พอดีมันมีเรื่องที่มันทำให้ไปคิดว่าเป็นอย่างนั้น เช่น พ่อของพระพุทธเจ้าก็บรรลुเป็นพระอรหันต์ ๗ วันก่อนตาย ก็เลยคิดว่านี่เป็นพระเจ้าแผ่นดินไม่ได้บวช เป็นพระอรหันต์แล้วก็ต้องตาย ถ้าไม่ได้บวชภายใน ๗ วันก็ต้องตาย แต่ความจริงท่านตายเพราะโรคภัยไข้เจ็บ ท่านประจวบเหมาะ

พระพุทธเจ้าไปโปรดไปแสดงธรรมให้บรรลุเป็นพระอรหันต์ ก็เลยไปคิดว่า เป็นฆราวาสแล้วพอเป็นพระอรหันต์แล้ว ถ้าไม่ได้บวชภายใน ๗ วันนี้จะ ต้องตาย อันนี้เป็นการเข้าใจผิด รับประกันได้ว่าไม่ตาย มีแต่กิเลสที่จะตาย เท่านั้น ถ้าเป็นพระอรหันต์แล้วกิเลสตายแน่ๆ แต่ร่างกายนี้มันอยู่ที่บุญกรรม อยู่ที่เหตุการณ์ต่าง ๆ ถ้าถึงเวลามันจะตาย เป็นอรหันต์หรือไม่เป็นอรหันต์ มันก็ตายเหมือนกัน

โยม : ที่ว่าจิตไม่มีเพศ พิจารณาให้เห็นความจริงเพื่อละความหลงได้อย่างไร
เจ้าคะ

พระอาจารย์ : เรื่องเพศไม่สำคัญไม่ต้องไปพิจารณา พิจารณากิเลสว่าตอนนี้ เราโลภหรือเปล่า เราโกรธหรือเปล่า เราอยากหรือเปล่า ถ้าเรายังโลภ ยังอยาก ยังโกรธอยู่ เราก็ต้องหยุดมันด้วยสมาธิ ด้วยปัญญา เรื่องเพศนี้มันเรื่องของ

ความชอบ ชอบผู้หญิงเขาก็ว่าเป็นผู้ชาย ชอบผู้ชายเขาก็ว่าเป็นผู้หญิง
เท่านั้นเอง มันเป็นเรื่องของความชอบ มันไม่เกี่ยวกับกิเลส การปฏิบัตินี้ไม่ได้
ฆ่าเพศให้กลายเป็นไม่มีเพศ ไม่เป็นเพศหญิง ไม่เป็นเพศชาย ไม่ใช่ เพศมัน
เป็นเพียงแต่ความชอบของจิตแต่ละดวงที่เคยปลุกฝังมาในใจมาตลอด
เคยชอบอย่างนั้นก็ชอบมาเรื่อย ๆ

ดังนั้นไม่เป็นไร ไม่มีปัญหา ถ้าชอบแล้วไม่ทำให้เกิดความเสียหายแก่
ผู้อื่นไม่ได้ไปทำบาปทำกรรม ไม่ได้ทำอะไร อย่างมากก็ทำผิดกับตัวเองเพราะ
ความชอบนี้ก็ยังเป็นกิเลสอยู่ ก็ต้องตัดความชอบออกไปให้ได้ ถ้าตัดได้แล้ว
ก็จะไม่มีกิเลส ใจก็จะไม่ทุกข์ ถ้าชอบแล้วไม่ได้สิ่งที่ชอบก็จะทุกข์ หรือได้สิ่ง
ที่ชอบมาแล้วเสียไปในภายหลังก็ทุกข์อีก ดังนั้นผู้ไม่ชอบดีกว่า จะได้ไม่ต้อง
มีอะไร อยู่กับความว่างแล้วจะไม่ผิดหวัง ไม่มีการสิ้น ไม่มีการหมด เพราะ
ความว่างนี้จะอยู่ไปเรื่อย ๆ ไม่มีเกิดไม่มีดับ

โยม : ทำไมเรารู้ธรรมแต่ไม่เห็นธรรม ทำไมเรารู้ทุกข์แต่ไม่เห็นทุกข์คะ

พระอาจารย์ : เพราะธรรมที่เรารู้นี้เป็นชื่อของมัน ไม่ได้ตัวของมัน เหมือนไปร้านอาหารไปเปิดดูเมนูนี้ เมนูมันไม่ใช่ตัวอาหาร เป็นชื่อของอาหาร ถ้าไม่สั่งให้เขาทำอาหารมา เราก็ไม่ได้กินอาหาร ดังนั้นการได้ยินได้ฟังธรรมนี้เป็นเพียงได้ยินชื่อของธรรมเท่านั้นเอง ยังไม่ได้เจอตัวธรรม จะเจอตัวธรรมต้องปฏิบัติ ต้องปฏิบัติสติ สมาธิ ปัญญา แล้วตัวธรรมก็จะปรากฏขึ้นมาให้เราเห็น

โยม : ในขั้นตอนปฏิบัติ ครูบาอาจารย์สามารถนำปฏิบัติยกระดับจิตเพื่อช่วยเคลียร์สภาวะด้านลบ และยกระดับขึ้นองค์ฌานได้หรือไม่อย่างไรครับ

พระอาจารย์ : ท่านยกไม่ได้หรอก เราต้องยกเอง บางคนคิดว่านั่งสมาธิกับอาจารย์แล้วเราก็จะได้สมาธิเหมือนกับอาจารย์ มันไม่ได้หรอก สมาธิของ

ใครของมัน อยู่ทีสติใครสติมัน แต่ว่าพอนั่งอยู่กับอาจารย์อาจจะมีสติมากขึ้นก็ได้ เพราะกลัว และยังรู้ว่าอาจารย์บางรูปมีอภิญาตจิตเราได้ ก็กลัวว่าจะรู้ พอเรากำลังไปคิดเรื่องนั้นเรื่องนี้ขึ้นมาก็เลยไม่กล้าคิด อย่างนี้ก็อาจจะมีประโยชน์ได้ ได้อยู่ใกล้ครูบาอาจารย์ทำให้มีสติมากขึ้น แล้วก็ได้รับความสงบมากขึ้น แต่จะไปหวังให้อาจารย์เอาสติของท่านมายกระดับจิตของเราไม่ได้

โยม: จุดมุ่งหมายของการปฏิบัติคือเราสามารถอยู่ได้ทุกสภาวะ โดยจิตจะไม่ทุกข์กับมันใช่ไหมคะ

พระอาจารย์: ใช่ จิตอยู่เหนือโลกธรรม ๘ คืออะไรเกิดขึ้นในโลกนี้จะไม่ทำให้จิตใจวุ่นวาย สะเทือน

โยม : จิตเกษมคือจิตอย่างไรเจ้าคะ และเมื่อมีแล้วจะยังคงภาวะเช่นนั้นตลอดไปหรือไม่ หรือมีเฉพาะพระอรหันต์เท่านั้นเจ้าคะ

พระอาจารย์ : ก็ต้องเป็นพระอรหันต์เท่านั้นแหละถึงจะได้ความสุขแบบถาวร แบบไม่ขึ้น ๆ ลง ๆ แม้จะเป็นพระอริยบุคคลขั้นที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ ก็ยังมีความสุขสลับกับความสุขอยู่ มีระดับของพระอรหันต์เท่านั้นที่ไม่มีมีความสุขเข้ามาในจิตใจอีกต่อไป ความสุขก็เลยเป็นความสุขที่เสถียร ที่ไม่ขึ้นไม่ลง ที่ไม่หมดไม่หาย ท่านถึงเรียกว่า **“ปรมัง สุขัง”** ความเกษมของจิต เพราะไม่มีกิเลสความอยากที่จะมาคอยสร้างความทุกข์ให้กับใจนั่นเอง

โยม : ถ้าเราไปถึงพระนิพพานแล้ว มีความสุขแล้ว จะทำอย่างไรต่อไปครับ

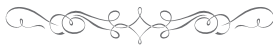
พระอาจารย์ : ก็ไปสอนคนอื่นต่อไง เหมือนพระพุทธรเจ้า

รับชมการแสดงธรรมโดย พระอาจารย์สุชาติ อภิชาโต ได้ทุกวัน

เวลา ๑๔.๐๐ - ๑๖.๐๐ น. รับชมได้ทาง

Youtube: Phrasuchart Live

Facebook: พระอาจารย์สุชาติ อภิชาโต

สามารถรับฟังผ่านวิทยุธรรมะออนไลน์ที่

Phrasuchart.com

และสามารถถามปัญหาธรรมะได้ทาง

Facebook และ Youtube

พระอรหันต์แต่ละรูปท่านจะสอนก็ได้หรือไม่สอนก็ได้
คือใจท่านมันเต็มเปี่ยมแล้ว
ถ้าเป็นแก้วน้ำ น้ำมันก็เต็มแก้วแล้ว
จะทำอะไรมันก็ไม่ได้เพิ่มขึ้น
ถ้าเพิ่มขึ้นมันก็ล้นออกไป
หรือไม่ทำอะไรมันก็ไม่ได้ลดน้อยลง
แต่ถ้าได้ทำอะไรแล้วมันก็จะประโยชน์ต่อโลกต่อไป

— พระอาจารย์สุชาติ อภิชาโต —

